

13 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ. ΙΩ. ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

Τὴν χρυσήλατον σάλπιγγα, τὸ θεόπνευστον ὄργανον, τῶν δογμάτων πέλαγος ἀνεξάντλητον, τῆς Ἐκκλησίας τὸ στήριγμα, τὸν νοῦν τὸν οὐράνιον, τῆς σοφίας τὸν βυθόν, τὸν κρατῆρα τὸν πάγχρυσον, τὸν προχέοντα, ποταμούς διδασμάτων μελιρρότων, καὶ ἀρδεύοντα τὴν κτίσιν, μελωδικῶς ἀνυμνήσωμεν.

Τὸν ἀστέρα τὸν ἄδυτον, τὸν ἀκτίσι φωτίζοντα, διδασμάτων ἅπασαν τὴν ὑφήλιον, τῆς μετανοίας τὸν κήρυκα, τὸν σπόγγον τὸν πάγχρυσον, τὸν ὑγρότητα δεινῆς, ἀπογνώσεως αἶροντα, καὶ δροσίζοντα, ἐκτακείσας καρδίας ἀμαρτίαις, Ἰωάννην ἐπάξιως, τὸν Χρυσολόγον τιμήσωμεν.

Ὁ ἐπίγειος Ἄγγελος, καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος, χελιδὼν ἢ εὐλαλὸς καὶ πολύφωνος, τῶν ἀρετῶν τὸ θησαύρισμα, ἢ πέτρα ἢ ἄρρηκτος, τῶν πιστῶν ὑπογραμμός, τῶν Μαρτύρων ἐφάμιλλος, ἰσοστάσιος, τῶν ἁγίων Ἀγγέλων, Ἀποστόλων, ὁ ὁμότροπος ἐν ὕμνοις, μεγαλυνέσθω Χρυσόστομος.

Δόξα...

Ὅσιε τρισμάκαρ, ἀγιώτατε Πάτερ, ὁ ποιμὴν ὁ

13 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

Τὴ σάλπιγγα τὴν κατασκευασμένη ἀπὸ χρυσοῦ, τὸ θεόπνευστο ὄργανο, τὸ ἀνεξάντλητο πέλαγος τῶν δογμάτων, τὸ στήριγμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸν οὐράνιο νοῦ, τὸν βυθὸ τῆς σοφίας, τὸ δοχεῖο τὸ ὀλόχρυσο, ποὺ χύνει ποταμούς διδασμάτων, ποὺ στάζει μέλι καὶ ποτίζει τὴν κτίση, (τὸν Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο), ἃς τὸν ἀνυμνήσουμε μελωδικά.

Τὸ ἄστρο ποὺ δέ βασιλεύει, ποὺ φωτίζει μὲ τίς ἀκτῖνες τῶν διδασμάτων ὅλη τὴ γῆ, τὸν κήρυκα τῆς μετανοίας, τὸν ὀλόχρυσο σπόγγο, ποὺ ἀφαιρεῖ τὴν ὑγρασία τῆς φοβερῆς ἀπογνώσεως, καὶ δροσίζει τίς καρδιές, ποὺ ἔλιωσαν ἀπὸ τίς ἀμαρτίες, τὸν Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο, ἃς τὸν τιμήσουμε ἐπάξια.

Ὁ ἐπίγειος ἄγγελος καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος, τὸ χελιδόνι τὸ καλλικέλαηδο καὶ μὲ τὴν ποκιλία τῶν φωνῶν, ὁ θησαυρός τῶν ἀρετῶν, ἢ πέτρα ποὺ δέ σπάζει, τὸ παράδειγμα τῶν πιστῶν, ὁ ἀντάξιος τῶν Μαρτύρων, ὁ ἰσότημος μὲ τοὺς ἁγίους Ἀγγέλους, ὁ ὁμοῖος στὸν τρόπο μὲ τοὺς Ἀποστόλους, ὁ Χρυσόστομος, ἃς μεγαλύνεται μὲ ὕμνους.

Δόξα ...

Ἀφιερωμένε στὸν Θεό, τρεῖς φορές μακάριε,

καλός, καὶ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστοῦ Μαθητῆς, ὁ τιθεὶς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν προβάτων, αὐτὸς καὶ νῦν πανεύφημε, Ἰωάννη Χρυσόστομε, αἴτησαι πρεσβείαις σου, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου, τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς, ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, Σεμνή παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Παροιμίας. (Γ'. 7, Γ'. 13-16). Κατ' ἐπιλογὴν.

Μνήμη δικαίου μέτ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὗρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς οἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα· σεμνὰ

ἀγιώτατε Πάτερ, ὁ καλὸς βοσκὸς καὶ μαθητῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, τοῦ Χριστοῦ, πού πρόσφερες τὴν ψυχὴ σου γιὰ χάρι τῶν προβάτων· Ἐσὺ καὶ τώρα ζήτησε μὲ τίς πρεσβείες σου, νὰ δωρηθεῖ σ' ἐμᾶς τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ποιὸς νὰ μὴ σέ μακαρίσει, Παναγία Παρθένε; Ποιὸς νὰ μὴν ἀνυμνήσει τὴν παρθενικὴ σου γέννηση; Διότι αὐτὸς πού ἔλαμψε προαιώνια ἀπὸ τὸν Πατέρα, ὁ Υἱὸς ὁ Μονογενῆς, ὁ ἴδιος προῆλθε ἀπὸ σένα τὴν Ἀγνή, καὶ σαρκώθηκε κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο, αὐτὸς πού ὑπῆρχε Θεὸς ἀπὸ τῆ φύση του, καὶ ἔγινε ὡς πρὸς τὴ φύση ἄνθρωπος γιὰ μᾶς. Χωρὶς νὰ διαιρεῖται σέ δύο πρόσωπα, ἀλλὰ νὰ ἀναγνωρίζεται μὲ δύο φύσεις, χωρὶς νὰ συγχέονται. Αὐτὸν ἰκέτευε, Σεμνή Παμμακάριστη, νὰ ἐλεηθοῦν οἱ ψυχές μας.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Παροιμίες. (Γ'. 7, Γ'. 13-16). Κατ' ἐπιλογὴν.

Ἡ μνήμη τοῦ δικαίου τελεῖται μὲ ἐγκώμια, καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου βρῖσκεται ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Εἶναι μακάριος ὁ ἄνθρωπος πού βρῆκε τὴ σοφία καὶ ὁ θνητὸς πού βρῆκε σύνεση. Διότι εἶναι καλλίτερα, νὰ ἐμπορεύεται κανεὶς αὐτὴν (τὴ σοφία), παρὰ θησαυρούς ἀπὸ χρυσό καὶ ἄργυρο· Καὶ εἶναι πιὸ πολύτιμη ἀπὸ πολυτίμους λίθους, καὶ κάθε τί πολύτιμο δέν εἶναι ἀντάξιό της. Διότι ἀπὸ τὸ στόμα της βγαίνει δικαιοσύνη, καὶ στή γλῶσσα της μεταφέρει ὡς νόμο τὴν

γὰρ ἐρῶ, καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἶ γὰρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προῖεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ Σοφία κατεσκεύασα βουλήν, καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἔνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν· σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθήσεσθε πνεύματος.

Σοφία Σολομώντος, (Γ'. 32...). Κατ' ἐπιλογήν.
Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, χεῖλη δὲ ἀνδρῶν ἐπίστανται χάριτας. Στόμα σοφῶν μελετᾷ σοφίαν, δικαιοσύνη δὲ ῥύεται αὐτοὺς ἐκ θανάτου. Τελευτήσαντος ἀνδρός δικαίου οὐκ ὄλλυται ἐλπίς· υἱὸς γὰρ δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωὴν, καὶ ἐν ἀγαθοῖς

εὐσπλαχνία. Λοιπὸν ἀκοῦστε με, παιδιὰ μου, διότι θὰ σᾶς πῶ σεμνὰ λόγια· καὶ εἶναι μακάριος ὁ ἄνθρωπος, πού θὰ φυλάξει τοὺς δρόμους μου. Διότι οἱ πορεῖες μου εἶναι πορεῖες ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται ἀγάπη ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου. Γί' αὐτό σᾶς παρακαλῶ καὶ ἀπευθύνομαι στοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων· Διότι ἐγὼ, ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ δημιούργησα τὴ δυνατότητα τῶν ἀποφάσεων, κι ἐγὼ κάλεσα στήν ὑπαρξη τὴ γνώση καὶ τὴ συναίσθηση. Δικὴ μου εἶναι ἡ λήψη ἀποφάσεων καὶ ἡ ἀσφάλεια, δικὴ μου εἶναι ἡ φρόνηση, δικὴ μου ἡ δύναμη. Ἐγὼ ἀγαπῶ αὐτοὺς πού μέ ἀγαποῦν· καὶ ὅσοι μέ ἀναζητοῦν θὰ βροῦν χάρη. Βάλτε λοιπὸν στό νοῦ σας οἱ ἄκακοι σύνεση, καὶ οἱ ἀκαλλιέργητοι πνευματικά βάλτε νοῦ. Ἀκοῦστε με καὶ πάλι· γιατί θὰ σᾶς πῶ σεμνὰ πράγματα, καὶ θὰ ξεστομίσω ὀρθὰ λόγια. Διότι ἡ καρδιά μου θὰ μελετήσῃ, καὶ ὁ λάρυγγάς μου θὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀλήθεια· καὶ εἶναι σιχαμερὰ ἐνώπιόν μου χεῖλη πού ψεύδονται. Ὅλα τὰ λόγια τοῦ στόματός μου συνοδεύονται ἀπὸ δικαιοσύνη, δὲν ὑπάρχει σ' αὐτὰ τίποτε στραβό, τίποτε πολὺπλοκο. Γί' αὐτοὺς πού ἔχουν φρόνηση εἶναι ἴσια, καὶ ὀρθὰ σ' ἐκείνους πού ἔχουν γνώση. Διότι σᾶς διδάσκω τὴν ἀλήθεια, γιὰ νὰ στηρίζεται στὸν Κύριο ἡ ἐλπίδα σας, καὶ ἔτσι θὰ γεμίσετε μέ Πνεῦμα Θεοῦ.

Σοφία Σολομώντος, (Γ'. 32...). Κατ' ἐπιλογήν.

Τὸ στόμα τοῦ ἐναρέτου ἀποστάζει σοφία, καὶ τὰ χεῖλη τῶν ἐναρέτων ἀνθρώπων γνωρίζουν χαριτωμένα λόγια. Τὸ στόμα τῶν σοφῶν μελετᾷ τὴ σοφία, καὶ ἡ ἀρετὴ τους τοὺς γλυτώνει ἀπὸ τὸν θάνατο. Ὅταν πεθαίνει κάποιος δίκαιος, δὲν χάνονται οἱ ἐλπίδες γι'

αὐτοῦ καρπὸν δικαιοσύνης τρυγήσει. Φῶς δικαίοις διαπαντός, καὶ παρὰ Κυρίου εὐρήσουσι χάριν καὶ δόξαν. Γλῶσσα σοφῶν καλὰ ἐπίσταται, καὶ ἐν καρδίᾳ αὐτῶν ἀναπαύσεται σοφία. Ἀγαπᾷ Κύριος ὀσίας καρδίας, δεκτοὶ δὲ αὐτῶ πάντες ἄμωμοι ἐν ὁδῶ. Σοφία Κυρίου φωτιεῖ πρόσωπον συνετοῦ· φθάνει γὰρ τοὺς ἐπιθυμοῦντας αὐτήν, πρὸ τοῦ γνωσθῆναι, καὶ εὐχερῶς θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἀγαπῶντων αὐτήν. Ὁ ὀρθρίας πρὸς αὐτήν οὐ κοπιᾷσει, καὶ ὁ ἀγρυπνήσας δι' αὐτήν, ταχέως ἀμέριμνος ἔσται. Ὅτι τοὺς ἀξίους αὐτῆς αὐτὴ περιέρχεται ζητοῦσα, καὶ ἐν ταῖς τρίβοις φαντάζεται αὐτοῖς εὐμενῶς. Σοφίας οὐ κατισχύσει ποτέ κακία. Διὰ ταῦτα καὶ ἐραστὴς ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς καὶ ἐφίλησα ταύτην, καὶ ἐξεζήτησα ἐκ νεοτητός μου, καὶ ἐζήτησα νύμφην ἀγαγέσθαι ἐμαυτῶ. Ὅτι ὁ πάντων Δεσπότης ἠγάπησεν αὐτήν. Μύστις γὰρ ἔστι τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιστήμης, καὶ αἰρέτις τῶν ἔργων αὐτοῦ. Οἱ πόνοι αὐτῆς εἰσὶν ἀρεταί, σωφροσύνην δὲ καὶ φρόνησιν αὕτη διδάσκει, δικαιοσύνην καὶ ἀνδρείαν, ὧν χρησιμώτερον οὐδὲν ἔστιν ἐν βίῳ ἀνθρώποις. Εἰ δὲ καὶ πολυπειρίαν ποθεῖ τις, οἶδε τὰ ἀρχαῖα καὶ τὰ μέλλοντα εἰκάζειν, ἐπίσταται στροφὰς λόγων, καὶ λύσεις αἰνιγμάτων, σημεία καὶ τέρατα προγινώσκει, καὶ ἐκβάσεις καιρῶν καὶ χρόνων, καὶ πᾶσι σύμβουλος ἔστιν ἀγαθή. Ὅτι ἀθανασία ἔστιν ἐν αὐτῇ, καὶ εὐκλεία ἐν κοινωνίᾳ λόγων αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἐνέτυχον τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐδεήθην αὐτοῦ, καὶ

αὐτόν· διότι ὁ δίκαιος γεννιέται ὡς υἱὸς σὲ νέα ζωῆ, καὶ ἀπὸ τὰ καλά του ἔργα θά τρυγήσει καρπὸ δικαιοσύνης. Γιὰ τοὺς δικαίους ὑπάρχει πάντοτε φῶς, καὶ θά βροῦν χάρη καὶ δόξα ἀπὸ τόν Κύριο. Ἡ γλῶσσα τῶν σοφῶν γνωρίζει καὶ λέγει καλά πράγματα, καὶ στήν καρδιά τους ἀναπαύεται ἡ σοφία. Ἀγαπᾷ ὁ Κύριος τίς ἀφοσιωμένες καρδιές, καὶ εἶναι εὐπρόσδεκτοι ὅλοι οἱ καθαροὶ στή ζωή τους. Ἡ σοφία τοῦ Κυρίου φωτίζει πάντοτε τό πρόσωπο τοῦ συνετοῦ, γιατί προφθάνει αὐτούς πού τήν ἐπιθυμοῦν, πρὶν νά τοὺς γίνει γνωστή, καὶ διακρίνεται μέ εὐκολία, ἀπό ἐκείνους πού τήν ἀγαποῦν. Ὅποιος ξυπνᾷ ἐνωρίς, γιά νά τή βρεῖ, δέν θά κουρασθεῖ πολύ, καὶ ὅποιος ξαγρυπνᾷ γι' αὐτήν, γρηγορα θά ἀπαλλαγεῖ ἀπό περιττές φροντίδες. Διότι αὐτὴ περιφέρεται ἀναζητώντας αὐτούς πού τῆς ἀξίζουν, καὶ στήν πορεία τους τοὺς παρουσιάζεται μέ εὐμένεια. Ἡ κακία ποτέ δέν θά ὑπερισχύσει τῆς σοφίας. Γι' αὐτό κι ἐγώ ἔγινα ἐραστὴς τοῦ κάλλους της καὶ τήν ἀγάπησα πολύ, καὶ τήν ἀναζήτησα ἀπὸ τὰ μικρά μου χρόνια, καὶ ζήτησα νά τή νυμφευθῶ. Διότι ὁ Κύριος τῶν πάντων τήν ἀγαπᾷ. Διότι εἶναι μύστης (γνώστης) τῆς ἐπιστήμης τοῦ Θεοῦ, καὶ προτιμᾷ τὰ ἔργα του. Οἱ κόποι της (οἱ καρποὶ της) εἶναι ἀρετές, καὶ διδάσκει αὐτὴ σωφροσύνη καὶ σύννεση, δικαιοσύνη καὶ ἀνδρεία, ἀπό τίς ὁποῖες δέν ὑπάρχει τίποτε χρησιμώτερο στή ζωῆ γιά τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ἂν κάποιος ἐπιθυμεῖ νά ἔχει πολλή πείρα, αὐτὴ γνωρίζει νά συμπεραίνει (νά γνωρίζει) τὰ παλαιὰ καὶ τὰ μελλοντικά. Γνωρίζει καλά τὰ νοήματα τῶν περιπλόκων λόγων, καὶ ἐξιχνιάζει (λύνει)

εἶπον ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας. Θεὲ Πατέρων, καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ ποιήσας τὰ πάντα ἐν λόγῳ σου, καὶ τῇ σοφίᾳ σου κατασκευάσας τὸν ἄνθρωπον, ἵνα δεσπόζη τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων, καὶ διέπη τὸν κόσμον ἐν ὀσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ, δός μοι τὴν τῶν σῶν θρόνων πάρεδρον σοφίαν, καὶ μὴ με ἀποδοκιμάσης ἐκ παιδῶν σου, ὅτι ἐγὼ δούλος σός, καὶ υἱὸς τῆς παιδίσκης σου. Ἐξαπόστειλον αὐτὴν ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου καὶ ἀπὸ θρόνου δόξης σου, ἵνα συμπαροῦσά μοι διδάξη με, τί εὐάρεστόν ἐστι παρὰ σοί. Καὶ ὀδηγήσει με ἐν γνώσει, καὶ φυλάξει με ἐν τῇ δόξῃ αὐτῆς. Λογισμοὶ γὰρ θνητῶν πάντες δειλοὶ καὶ ἐπισφαλεῖς αἱ ἐπίνοιαι αὐτῶν.

Σοφία Σολομώντος. (Δ'. 14'. Ζ'. 26').

Ἐγκωμιαζομένου δικαίου, εὐφρανθήσονται λαοί· ἀθανασία γὰρ ἐστὶν ἡ μνήμη αὐτοῦ, ὅτι καὶ παρὰ Θεῶν γινώσκεται, καὶ παρὰ ἀνθρώποις, καὶ ἀρεστή Κυρίῳ ἢ ψυχῇ αὐτοῦ. Ἐπιθυμήσατε τοιγαροῦν, ὧ ἄνδρες, σοφίαν, καὶ ποθήσατε, καὶ παιδευθήσεσθε· Ἀρχὴ γὰρ αὐτῆς ἀγάπη, καὶ τήρησις νόμων. Τιμήσατε σοφίαν, ἵνα εἰς τὸν

αἰνίγματα· Προβλέπει (ἐκ τῶν προτέρων) μικρὰ καὶ μεγάλα θαύματα καὶ μεταβολές καταστάσεων γιὰ ἐποχές καὶ χρόνους· Καὶ γιὰ ὅλους εἶναι καλὴ σύμβουλος. Διότι σ' αὐτὴν ὑπάρχει ἡ ἀθανασία, καὶ ἡ δόξα στὴν ἐφαρμογῇ τῶν λόγων της. Γι' αὐτὸ προσευχήθηκα στὸν Κύριο, καὶ τὸν παρακάλεσα, καὶ εἶπα μέ ὅλη μου τὴν καρδιά· Θεὲ τῶν Πατέρων, καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, πού δημιούργησες τὰ πάντα μέ τὸν Λόγο σου, καὶ μέ τὴ σοφία σου κατασκεύασες τὸν ἄνθρωπο, γιὰ νὰ κυριαρχεῖ στὰ κτίσματα, πού ἔγιναν ἀπὸ σένα, καὶ νὰ κυβερνεῖ τὸν κόσμο μέ εὐσέβεια καὶ δικαιοσύνη, δός μοι τὴ σοφία πού στέκεται δίπλα στὸν θρόνο σου, καὶ μὴ μέ ἀπορρίψεις ἀπὸ τοὺς δούλους σου· Διότι ἐγὼ εἶμαι δούλος δικός σου καὶ υἱὸς τῆς δούλης σου. Ἐξαπόστειλέ την ἀπὸ τὴν ἁγία κατοικία σου καὶ ἀπὸ τὸν ἔνδοξό σου θρόνο, ὥστε νὰ εἶναι παροῦσα μαζί μου, καὶ νὰ μέ διδάξει, τί εἶναι εὐάρεστο ἐνώπιόν σου· Καὶ νὰ μέ ὀδηγήσει στὴν ἀληθινὴ γνώση, καὶ νὰ μέ φυλάξει μέσα στὴ δόξα της. Διότι ὅλες οἱ σκέψεις τῶν ἀνθρώπων συνοδεύονται ἀπὸ δειλία (ἀπὸ δισταγμούς), καὶ οἱ ἐπινοήσεις τους πέφτουν σὲ σφάλματα.

Σοφία Σολομώντος. (Δ'. 14'. Ζ'. 26').

Ὅταν ἐγκωμιάζεται ὁ δίκαιος, εὐφραίνονται οἱ λαοί· Διότι ἡ μνήμη του εἶναι ἀθάνατη, γιατί καὶ ἀπὸ τὸν Θεὸ ἀναγνωρίζεται καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ εἶναι ἀρεστὴ στὸν Κύριο ἢ ψυχῇ του. Ἐπιθυμήσατε λοιπόν, ἄνθρωποι, τὴ σοφία, καὶ ποθήσατε την καὶ θά εἰσθε σώφρονες. Διότι ἀρχὴ της εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ ἡ τήρησις τῶν νόμων. Τιμήσατε τὴν σοφία, γιὰ νὰ βασιλεύσετε αἰώνια.

αἰῶνα βασιλεύσητε. Ἀπαγγελῶ ὑμῖν, καὶ οὐ κρύψω ἀφ' ὑμῶν μυστήρια Θεοῦ. Ὅτι αὐτὸς καὶ τῆς σοφίας ὁδηγὸς ἐστὶ, καὶ τῶν σοφῶν διορθωτὴς· καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ πᾶσα φρόνησις, καὶ ἐργασιῶν ἐπιστήμη. Ἡ πάντων τεχνίτις ἐδίδαξέ με σοφία· ἔστι γὰρ ἐν αὐτῇ πνεῦμα νοερόν, ἅγιον, ἀπαύγασμα φωτὸς αἰδίου, καὶ εἰκὼν τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ. Αὕτη φίλους Θεοῦ καὶ Προφήτας κατασκευάζει. Εὐπρεπεστέρα δὲ ἐστὶν ἡλίου, καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἀστέρων θέσιν, φωτὶ συγκρινομένη, εὐρίσκεται προτέρα. Αὕτη τοὺς θεραπεύσαντας αὐτὴν ἐκ πόνων ἐρρύσατο, καὶ ὠδήγησεν ἐν τρίβοις εὐθείαις. Ἔδωκεν αὐτοῖς γνῶσιν ἀγίαν, καὶ διεφύλαξεν αὐτοὺς ἀπὸ ἐνεδρευόντων, καὶ ἀγῶνα ἰσχυρὸν ἐβράβευσεν αὐτοῖς, ἵνα γνῶσι πάντες, ὅτι δυνατωτέρα παντὸς ἐστὶν ἡ εὐσέβεια, καὶ οὐ μὴ κατισχύση ποτὲ κακία σοφίας, οὐδ' οὐ μὴ παρελεύσεται πονηροὺς ἐλέγχουσα ἢ δίκη. Εἶπον γὰρ ἐν ἑαυτοῖς, λογισάμενοι οὐκ ὀρθῶς. Καταδυναστεύσωμεν τὸν δίκαιον, μὴ φεισώμεθα τῆς ὀσιότητος αὐτοῦ, μηδὲ ἐντραπῶμεν πολιὰς πρεσβύτου πολυχρονίου· Ἔστω δὲ ἡμῶν ἡ ἰσχύς νόμος. Καὶ ἐνεδρεύσωμεν τὸν δίκαιον, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστὶ, καὶ ἐναντιοῦται τοῖς ἔργοις ἡμῶν καὶ ἐπιφημίζει ἡμῖν ἁμαρτήματα παιδείας ἡμῶν. Ἐπαγγέλλεται γνῶσιν ἔχειν Θεοῦ, καὶ παῖδα Κυρίου ἑαυτὸν ὀνομάζει. Ἐγένετο ἡμῖν εἰς ἔλεγχον ἐννοιῶν ἡμῶν. Βαρὺς ἐστὶν ἡμῖν καὶ βλεπόμενος· ὅτι ἀνόμιος

Θά σᾶς ἀνακοινώσω καὶ δὲ θά κρύψω ἀπὸ σᾶς τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, διότι αὐτὸς εἶναι ὁδηγὸς καὶ τῆς σοφίας, καὶ διορθώνει τοὺς σοφοὺς, ὅταν σφάλλουν, καὶ στό χέρι του εἶναι ὅλη ἡ σύνεση καὶ ἡ πλήρης γνώση κάθε ἐργασίας. Μὲ δίδαξε ἡ σοφία, πού εἶναι κάτοχος ὅλων τῶν γνώσεων· Διότι σ' αὐτὴν ὑπάρχει Πνεῦμα πού κατανοεῖ, ἀπόλυτο, ἅγιο· πού εἶναι ἀπαύγασμα (ἀνταύγεια) τοῦ αἰωνίου φωτὸς καὶ εἰκόνα τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ. Αὕτη ἡ σοφία κατασκευάζει φίλους τοῦ Θεοῦ καὶ Προφῆτες· Καὶ εἶναι ὠραιότερη ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ ἀπὸ κάθε λάμψη ἀστέρων. Ὅταν συγκρίνεται μὲ τὸ φῶς, προηγείται. Αὕτη γλυτώνει ἀπὸ βάσανα, αὐτοὺς πού τὴν ὑπηρετοῦν, καὶ τοὺς ὁδηγεῖ σὲ ἴσιους δρόμους. Δίνει σ' αὐτοὺς γνώση ἀγία, καὶ τοὺς φυλάγει ἀπὸ ἐκείνους πού τοὺς στήνουν ἐνέδρες, καὶ τοὺς δίνει βραβεῖα, ὅταν ἀγωνίζονται δυνατά, γιὰ νὰ γνωρίσετε ὅλοι, ὅτι ἀπὸ ὅλα πιὸ δυνατὴ εἶναι ἡ εὐσέβεια, καὶ ὅτι ποτὲ δὲ θά νικήσει ἡ κακία τὴ σοφία, οὔτε θά προσπεράσει ἡ θεία δίκη ἀπὸ τὸ νὰ ἐλέγξει καὶ νὰ τιμωρήσει τοὺς κακοὺς. Διότι μὴ σκεπτόμενοι ὀρθά εἶπαν μέσα τους· Ἄς τυραννήσουμε τὸν δίκαιο, καὶ ἄς μὴ λυπηθοῦμε τὴν ἀγιότητά του οὔτε νὰ ντραποῦμε τὰ ἄσπρα ἀπὸ τὰ πολλά χρόνια μαλλιά τοῦ ἡλικιωμένου· Ἄς εἶναι νόμος ἡ δύναμή μας· Καὶ ἄς στήσουμε ἐνέδρα στὸν δίκαιο, γιατί εἶναι γιὰ μᾶς δυσκολομεταχείριστος, ἀντιτίθεται στὰ ἔργα μας καὶ δυσφημεῖ τὴ διαγωγή μας ὡς ἁμαρτωλή. Προβάλλει τὸν ἑαυτό του, ὅτι τάχα ἔχει γνώση τοῦ Θεοῦ, καὶ ὀνομάζει τὸν ἑαυτό του δοῦλο τοῦ Κυρίου. Ἔχει γίνε γιὰ μᾶς καθημερινὸς ἔλεγχος τῶν

τοῖς ἄλλοις ὁ βίος αὐτοῦ, καὶ ἐξηλλαγμένοι αἱ τρίβοι αὐτοῦ. Εἰς κίβδηλον ἐλογίσθημεν αὐτῷ, καὶ ἀπέχεται τῶν ὁδῶν ἡμῶν, ὡς ἀπὸ ἀκαθαρσιῶν, καὶ μακαρίζει ἔσχατα δικαίων, ἴδωμεν οὖν εἰ οἱ λόγοι αὐτοῦ ἀληθεῖς, καὶ πειράσωμεν τὰ ἐν ἐκβάσει αὐτοῦ. Ὑβρει καὶ βασάνῳ ἐτάσωμεν αὐτόν, ἵνα γνῶμεν τὴν ἐπιείκειαν αὐτοῦ, καὶ δοκιμάσωμεν τὴν ἀνεξικακίαν αὐτοῦ. Θανάτῳ ἀσχήμονι καταδικάσωμεν αὐτόν· ἔσται γὰρ αὐτοῦ ἐπισκοπὴ ἐκ λόγων αὐτοῦ. Ταῦτα ἐλογίσαντο, καὶ ἐπλανήθησαν· ἀπετύφλωσε γὰρ αὐτοὺς ἡ κακία αὐτῶν. Καὶ οὐκ ἔγνωσαν μυστήρια Θεοῦ, οὐδὲ ἔκριναν, ὅτι σὺ εἶ Θεὸς ὁ μόνος, ὁ ζωῆς ἔχων καὶ θανάτου ἐξουσίαν, καὶ σώζων ἐν καιρῷ θλίψεως καὶ ῥυόμενος ἐκ παντὸς κακοῦ, ὁ οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων, καὶ δίδους τοῖς Ὀσίοις σου χάριν, καὶ τῷ σῶ βραχίονι τοῖς ὑπερηφάνοις ἀντιτασσόμενος.

Ἐκτενής.....Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Χαίροις τὸ χρυσαυγὲς καὶ τερπνόν, τῆς Ἐκκλησίας τὸ θεόπνευστον ὄργανον, ἡ γλῶσσα ἡ φιλανθρώπως, τῆς μετανοίας ἡμῖν, τοὺς ποικίλους τρόπους ὑπογράφουσα, ὁ νοῦς ὁ χρυσίμορφος,

σκέψεων καὶ τῆς συμπεριφορᾶς μας· Καὶ μόνο πού τὸν βλέπουμε εἶναι βαρὺς, ἀνυπόφορος, γιὰ μᾶς· Διότι ἡ ζωὴ του δέν εἶναι ὅμοια μέ τοὺς ἄλλους, καὶ οἱ πορεῖες του εἶναι διαφορετικές. Μᾶς θεωρεῖ ὡς κίβδηλα νομίσματα, καὶ ἀπέχει ἀπὸ τίς πορεῖες μας ὅπως ἀπὸ ἀκαθαρσίες, καὶ καλοτυχίζει τὸ τέλος τῆς ζωῆς τῶν δικαίων. Ἄς δοῦμε λοιπὸν, ἂν τὰ λόγια του εἶναι ἀληθινά, καὶ ἄς τὸν ὑποβάλουμε σέ δοκιμασίες μέχρι θανάτου. Ἄς τὸν ταλαιπωρήσουμε μέ ἐξευτελισμούς καὶ μέ βασανιστήρια, γιὰ νά μάθουμε, ἂν εἶναι ἐπιεικής, ὅπως νομίζει, καὶ γιὰ νά δοκιμάσουμε τὴν ἀνεξικακία του. Ἄς τὸν καταδικάσουμε σέ ἐξευτελιστικό θάνατο, γιὰ νά δοῦμε, ἂν θά τὸν βοηθήσει ὁ Θεὸς σύμφωνα μέ τὰ λόγια του. Αὐτὰ σκέπτονταν καὶ ἔπесαν σέ πλάνη· Διότι τοὺς τύφλωσε ἡ κακία τους· Καὶ δέν κατνόησαν τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, οὔτε κατάλαβαν, ὅτι Ἐσὺ εἶσαι ὁ Θεός, ὁ μόνος πού ἔχει τὴν ἐξουσία τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, καὶ σώζεις τοὺς δικαίους στὸν καιρὸ τῆς θλίψεως, καὶ τοὺς γλυτώνεις ἀπὸ κάθε κακό· Ἐσὺ εἶσαι ὁ σπλαχνικός καὶ ἐλεήμων, καὶ ὁ ὁποῖος δίνεις χάρη (ἀγάπη) στοὺς ἀφοσιωμένους σ' ἐσένα, καὶ ὁ ὁποῖος ἀντιτάσσεσαι (ἐναντιώνεσαι) στοὺς ὑπερηφάνους.

Ἐκτενής.....Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Χαῖρε ἐσὺ, τὸ θεόπνευστο ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας μέ τὸ χρυσὸ φῶς καὶ τὴ χάρη· Ἡ γλῶσσα, πού μᾶς περιέγραψε φιλάνθρωπα τοὺς διαφόρους τρόπους τῆς μετανοίας· Ὁ νοῦς πού ἔχεις τὴ μορφὴ τοῦ Χριστοῦ· Τὸ χελι-

χελιδῶν ἢ χρυσόστομος, περιστερά τε, ψαλμικῶς τὰ μετάφρενα, χρυσαυγίζουσα, ἀρετῶν ἐν χλωρότητι· ῥεῖθρον χρυσοειδέστατον, προχέον τὰ νάματα, στόμα τὸ θεῖον καὶ θείας, φιλανθρωπίας ἐχέγγυον, Χριστὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδιάς μου σύνεσιν

Χαίροις τῶν ὀρφανῶν ὁ Πατήρ, ἀδικουμένων ὀξυτάτη βοήθεια, πενήτων ἢ χορηγία, ἢ τῶν πεινῶντων τροφή, τῶν ἀμαρτανόντων ἢ διόρθωσις· ψυχῶν εὐστοχώτατος, ἰατρός καὶ σεμνότατος, θεολογίας, ὑψηλῆς ἢ ἀκρίβεια, ἢ σαφήνεια, τῶν Γραφῶν τῶν τοῦ Πνεύματος· νόμος ὁ πρακτικώτατος, κανὼν ὁ εὐθύτατος, ἢ θεωρία καὶ πρᾶξις, αἱ τῆς σοφίας ἀκρότητες, Χριστὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσῃ σοφίαν, καὶ γλῶσσα αὐτοῦ ἐξοίσει κρίσιν.

Οἶκον τῶν ἱερῶν ἀρετῶν, ἱερωμένον σεαυτὸν ἀπετέλεσας· ἐν σοὶ γὰρ τὴν κατοικίαν, ὡς ἐν ἀγίῳ ναῶ, καὶ καθαρῶτάτῳ Πάτερ ἔθεντο· σοφῶς κυβερνήσας γάρ, τὰς αἰσθήσεις τοῦ σώματος, ὡς ἐν ἀσύλῳ, θησαυρῶ διετήρησας, τὴν διάνοιαν, τῶν παθῶν καθαρεύουσας· ὅθεν θεοειδέστατος, Παμμακάρο γενόμενος, τῆς Ἐκκλησίας προέστης, ἱεραρχία κοσμοῦμενος, Χριστὸν ἰκετεύων, τὸν

δόνι μέ τό χρυσό στόμα, καί τό περιστέρι πού σύμφωνα μέ τόν ψαλμό ἔχεις τά νῶτα χρυσοφώτεινα μέ τό χρυσοπράσινο χρῶμα τῆς ἀρετῆς· Ρυάκι ὅμοιο μέ χρυσό, πού χύνει τά νερά· Στόμα θεϊκό, πού φέρνει τὴν ἐγγύηση τῆς θείας φιλανθρωπίας. Ἰκέτευε τὸν Χριστό, νά στείλει κάτω στίς ψυχές μας τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τό στόμα μου θά ἐκφράσει σοφία καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδιάς μου φρόνηση.

Χαῖρε, ἐσύ ὁ πατέρας τῶν ὀρφανῶν· Ἡ ταχύτατη βοήθεια τῶν ἀδικουμένων· Ὁ χορηγός (ὁ προμηθευτής) τῶν πτωχῶν· Ἡ τροφή τῶν πεινασμένων· Ἡ διόρθωση τῶν ἀμαρτωλῶν· Ὁ ἰατρός ὁ εὐστοχώτατος καὶ σεμνότατος· Ὁ ἀκριβής στήν ὑψηλή Θεολογία· Ἡ σαφήνεια (ἢ καθαρὴ ἐρμηνεία) τῶν Γραφῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· Ὁ νόμος ὁ πρακτικώτατος· Ὁ κανόνας ὁ εὐθύτατος· Ἡ θεωρία καὶ ἡ πράξη, οἱ κορυφές τῆς σοφίας. Ἰκέτευε τὸν Χριστό, νά στείλει κάτω στίς ψυχές μας τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τό στόμα τοῦ δικαίου ἔπειτα ἀπό μελέτη θά πεῖ σοφία καὶ ἡ γλῶσσα του θά ἐκφέρει (θά ἐκφράσει) κρίση δίκαιη.

Ἐκανες τὸν ἑαυτό σου ἁγιασμένη κατοικία τῶν ἱερῶν ἀρετῶν· Διότι σ' ἐσένα, ὅπως σέ ἅγιο καὶ καθαρῶτατο ναό, ἐγκατέστησαν, Πάτερ, τὴν κατοικία τους· Διότι ἀφοῦ κατά τρόπο σαφῆ κυβέρνησες τίς αἰσθήσεις τοῦ σώματος, διαφύλαξες τὴν διάνοια καθαρὴ ἀπὸ τὰ πάθη, ὅπως σέ ἀσύλητο (ἄθικτο) θησαυροφυλάκιο· Γι' αὐτὸ ἀφοῦ ἔγινες ὁμοιότατος μέ τὸν Θεό, Μακάριε, ἔγινες προϊστάμενος τῆς Ἐκκλησίας, στολισμένος μέ τό

παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Σάλπιγξ χρυσόφωνος ἀνεδείχθης,
Χρυσορρήμον Χρυσόστομε, χρυσουργῶν τὰς
καρδίας τῶν πιστῶν, τοῖς χρυσεπόνοις σου
διδάγμασι· προφητικῶς γὰρ ἐξήλθεν ὁ φθόγγος
τῶν δογμάτων σου, Ὅσιε Πάτερ, καὶ κόσμου
παντὸς τὰ πέρατα ἐφώτισας.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνε,
Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ
ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας, τὸν Ἀδὰμ
ἠλευθέρωσε· διὸ σοι Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί
τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως· τὸ
Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου, χαῖρε Δέσποινα, προστασία
καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις . Τρισάγιον:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 15,-16).

Ἀπολυτίκιον.

Ἡ τοῦ στόματός σου καθάπερ πυρσὸς
ἐκλάμπασα χάρις, τὴν οἰκουμένην ἐφώτισεν,
ἀφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυροὺς ἐναπέθετο, τὸ
ὑψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύνης ὑπέδειξεν· Ἀλλὰ
σοῖς λόγοις παιδεύων, Πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε,
πρέσβευε τῷ Λόγῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ
σταύρωσιν ὑπομείνας ἀγαθὴ, ὁ θανάτῳ τὸν

ἀξίωμα τοῦ Ἱεράρχου, ἱκετεύοντας τὸν Χριστὸ πού δίνει
στόν κόσμο τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ...

Σάλπιγγα μέ χρυσούς φθόγγους ἀναδείχθηκες, χρυ-
σολόγε Χρυσόστομε, κάνοντας χρυσές τίς καρδιές τῶν
πιστῶν μέ τὰ χρυσοκαμωμένα σου διδάγματα· Διότι
σύμφωνα μέ τόν Προφήτη βγήκαν τὰ λόγια σου, ἅγιε
Πάτερ, καὶ φώτισες ὅλου τοῦ κόσμου τὰ πέρατα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνη, ὁ Χριστός, ὁ
Κύριος, ἀφοῦ προῆλθε ἀπὸ τὰ σπλάχνα σου ἔχοντας
ντυθεῖ ἐμένα, ἐλευθέρωσε τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τὴν προηγού-
μενην κατάρα· Γι' αὐτό, Πάναγνη, σ' ἐσένα ὡς Μητέρα
τοῦ Θεοῦ καὶ Παρθένο, φωνάζουμε ἀκατάπαυστα τὸ
χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου. Χαῖρε, Δέσποινα, προστασία καὶ
σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας.

Νῦν ἀπολύεις . Τρισάγιο:

(Συλλειτουργικό. Σελ. 15,-16).

Ἀπολυτίκιο.

Ἡ χάρη τοῦ στόματός σου, πού ἔλαμψε ὡς πυρσός,
φώτισε τὴν οἰκουμένην· Διότι ἐναπέθεσε στόν κόσμο θη-
σαυροὺς ἀφιλαργυρίας· Ὑπέδειξε σ' ἐμᾶς τὸ ὕψος τῆς
ταπεινοφροσύνης. Ἀλλὰ ἐκπαιδεύοντάς μας μέ τὰ δικά
σου λόγια, Πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, Πρέσβευε στόν
Λόγο, τὸν Χριστὸ τὸν Θεό , νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐσύ πού γιά μᾶς γεννήθηκες ἀπὸ Παρθένο, καὶ
ὑπέμεινες σταύρωση, Ἀγαθὴ, ἐσύ πού ἀπογύμνωσες τὸν

θάνατον σκυλεύσας, καὶ ἔγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδης οὐς ἔπλασας τῇ χειρὶ σου, δείξον τὴν φιλανθρωπίαν σου Ἐλεῆμον, δέξαι τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον Σωτὴρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Ἀπόλυσις:

(Συλλειτουργικόν. Σελ.16-17).

13. ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 17-31).

Καθίσματα.

Τὴν σοφίαν ἐξ ὕψους καταμαθῶν, καὶ τὴν χάριν τῶν λόγων παρὰ Θεοῦ, τοῖς πᾶσιν ἐξέλαμψας, ὡς χρυσὸς ἐν καμίνῳ, καὶ τὴν Ἁγίαν Τριάδα, Μονάδα ἐκήρυξας, τὴν φιλάργυρον πλάνην, τοξεύσας τοῖς λόγοις σου· ὄθεν καὶ πρὸς ζῆλον, Βασιλίδα ἐλέγξας, ἀδίκως τῆς ποιμνῆς σου, ἀπελάθης μακάριε, Ἰωάννη Χρυσόστομε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, ναῦν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντουμένην τῷ κλύδωνι, ἁμαρτιῶν τε φόρτῳ, φανεῖσαν ὑπέραντλον, καὶ εἰς

θάνατο μέ τόν θάνατό σου, καὶ ἔδειξες ἀνάστασι ὡς Θεός, μὴ παραβλέψεις αὐτούς πού ἔπλασες μέ τό χέρι σου· Δεῖξε τὴ φιλανθρωπία σου, Ἐλεῆμον, δέξου τὴ Θεοτόκο πού σε γέννησε, καὶ πού πρεσβεύει γιά μᾶς, καὶ σῶσε, Σωτήρα μας, λαόν ἀπελπισμένο.

Ἀπόλυση:

(Συλλειτουργικό. Σελ. 16-17).

13. ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 17-31).

Καθίσματα.

Ἄφοῦ ἔμαθες καλά τὴ σοφία ἀπό τόν οὐρανό, καὶ δέχθηκες τὴ χάρη τῶν λόγων ἀπό τόν Θεό, ἔλαμψες μπροστά σέ ὅλους ὡς χρυσάφι στό καμίνι, καὶ κήρυξες τὴν Ἁγία Τριάδα ὡς Μονάδα, χτυπώντας τὴν πλάνη τῆς φιλαργυρίας μέ τά λόγια σου ὡς μέ τόξο· Γί' αὐτό, ἀφοῦ ἔλεγξες μέ ζῆλο τὴ βασίλισσα, καταντρόπιασες τὴν ξένη αὐθάδεια τοῦ Ἀρείου. Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε στόν Χριστό τόν Θεό, νά δωρίσει ἄφεση πταισμάτων, σ' αὐτούς πού μέ πόθο γιορτάζουν τὴν ἁγία μνήμη σου.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴ μου, Παρθένε, τὴν ταπεινὴν, ἢ ὁποία μέσα στή ζάλη τῶν πειρασμῶν τῆς ζωῆς, πού ὡς πλοῖο ἀκυβέρνητο καταποντίζεται ἀπό τὴν τρικυμία, καὶ εἶναι πλημμυρισμένη ἐξ αἰτίας τοῦ φορτίου τῶν ἁμαρτιῶν,

πυθμένα Ἰδου, πεσεῖν κινδυνεύουσιν, φθάσον Θεοτόκε, τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ, καὶ σώσον παρέχουσα, σὸν λιμένα τὸν εὐδίων, ἵνα πίστει κραυγάζω σοι· Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεσιν· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλος σου.

Σκευὸς ἔνθεον τῆς Ἐκκλησίας, πλοῦτος ἄσυλος τῆς εὐσεβείας, ἀνεδείχθης, Ἱεράρχα Χρυσόστομε, ἐν ἀπαθείᾳ φαιδρύνας τὸν βίον σου, τοῖς δεομένοις ἐπαντήσας τὸν ἔλεον, Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Τὸν λειμῶνα τῶν λόγων τῶν θεοπνεύστων Γραφῶν, τὸν ἡμᾶς ὀδηγοῦντα πρὸς τὴν μετάνοιαν, τὸν τοὺς ποικίλους πειρασμοὺς ὑπομείναντα, τὸν Χρυσόστομον πιστοί, ὡς διδαχθέντες ὑπ' αὐτοῦ τιμήσωμεν κατὰ χρέος· πρεσβεύει γὰρ τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν ...

Τὸ ἐξαισίον θαῦμα τὸ τῆς συλλήψεως, καὶ ὁ ἀφραστός τρόπος ὁ τῆς κηρύξεως, ἐν σοὶ ἐγνώρισται, Ἄγνη Ἀειπάρθενε, καταπλήττει μου τὸν νοῦν, καὶ ἐξιστᾷ τὸν λογισμόν, ἢ δόξα σου Θεοτόκε, τοῖς πᾶσιν ἐφαπλουμένη, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῖς χρυσέοις λόγοις σου, ἡ Ἐκκλησία, ἀρδομένη ἅπαντας, ποτίζεινάματα χρυσᾶ, καὶ

καὶ κινδυνεύει νὰ βουλιάξει στὸν πυθμένα τοῦ ἄδη, πρόφθασέ την, Θεοτόκε, μέ τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ, καὶ σώσε την προσφέροντάς της τὸ δικό σου ἤρεμο λιμάνι, γιὰ νὰ κραυγάζω μέ πίστη· Πρέσβευε στὸν δικό σου Υἱὸ καὶ Θεό, νὰ μοῦ δοθεῖ συγχώρηση τῶν σφαλμάτων· Διότι ἐσένα ἔχω ἐλπίδα ἐγὼ ὁ ἀνάξιος δούλος σου.

Δοχεῖο γεμάτο ἀπὸ ἀπὸ θεία χάρη τῆς Ἐκκλησίας, πλοῦτος ἄθικτος τῆς εὐσεβείας ἀναδείχθηκες, Ἱεράρχα Χρυσόστομε, διότι χαροποίησες τὴ ζωὴ σου μέ τὴν ἀπάθεια, βγάζοντας καὶ προσφέροντας τὴν εὐσπλαχνία, σ' αὐτοὺς πού εἶχαν ἀνάγκη· Πάτερ ἀφοσιωμένε στὸν Θεό, ἰκέτευε τὸν Χριστὸ τὸν Θεό, νὰ μᾶς δωρίσει τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ...

Τὸν Χρυσόστομο, τὸ Λιβᾶδι τῶν λόγων τῶν θεοπνεύστων Γραφῶν, πού μᾶς ὀδηγεῖ στὴ μετάνοια, πού ὑπέμεινε διαφόρους πειρασμούς, ἄς τὸν τιμήσουμε οἱ πιστοί, ὅπως ἔχουμε χρέος, ἐπειδὴ διδαχθήκαμε ἀπ' αὐτόν· Διότι πρεσβεύει στὸν Κύριο, νὰ ἐλεηθοῦν οἱ ψυχές μας.

Καὶ νῦν...

Τὸ ἐξαισίον θαῦμα τῆς συλλήψεως καὶ ὁ ἀνέκφραστός τρόπος τῆς ἐγκυμοσύνης σ' ἐσένα ἀναγνωρίζονται, ἄγνη παντοτεινὴ Παρθένε· Προξενεῖ κατάπληξη στό νοῦ μου καὶ ἔκσταση στό Λογισμό μου ἢ δόξα σου, Θεοτόκε, ἢ ὅποια ἀπλώνεται ἐπάνω σέ ὅλους γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας.

Ποτισμένη μέ τὰ χρυσὰ λόγια σου ἡ Ἐκκλησία ποτίζει ὅλους μέ νερά χρυσᾶ, καὶ γιαιτρεύει τίς ἀρρώστειες,

ιατρεύει νοσήματα, τῶν σέ ὑμνούντων, παμμακάρο
Χρυσόστομε.

Δόξα...

Οὔτε ἔχθρα συνόδου οὔσα παράνομος, οὔτε
μῖσος Αὐγούστης οὔσης παράφρονος, τὰς ἀρετὰς
τὰς ἐν σοὶ Πάτερ κατέσβησαν, ἀλλ' ὡς χρυσὸς ἐν
τῷ πυρὶ, δοκιμασθεὶς τῶν πειρασμῶν, καθικετεύεις
ἀπαύστως, τὴν Παναγίαν Τριάδα, ὑπὲρ ἧς
ἠγωνίσω ζέων τῷ πνεύματι.

Καὶ νῦν ...

Τὴν ταχεῖάν σου σκέπην καὶ τὴν ἀντίληψιν,
καὶ τὸ ἔλεος δεῖξον ἐπὶ τὸν δούλον σου, καὶ τὰ
κύματα Ἀγνὴ καταπράυνον, τῶν ματαίων
λογισμῶν, καὶ τὴν πεσοῦσάν μου ψυχὴν,
ἀνάστησον Θεοτόκε· οἶδα γὰρ οἶδα Παρθένε, ὡς
πάντα ὅσα βούλει καὶ δύνασαι.

Ἀναβαθμοί.

Τό Α'. ἀντίφωνον τοῦ Δ'. ἤχου. (Σελ. 8-9).

Προκείμενον.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη
τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχ. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Ἡ τάξις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 33).

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ἰωάννην. (Γ'. -).

Εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς ἐληλυθότας πρὸς
αὐτὸν Ἰουδαίους· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὁ μὴ

αὐτῶν πού σέ ὑμνοῦν, Παμμακάριστε Χρυσόστομε.

Δόξα ...

Οὔτε ἡ ἔχθρα τῆς συνόδου, πού ἦταν παράνομη, οὔτε
τό μῖσος τῆς βασίλισσας, ἡ ὁποία ἦταν παράφρων,
ἔσβησαν τίς ἀρετές πού ὑπῆρχαν σ' ἐσένα, Πάτερ· Ἀλλὰ
ἀφοῦ δοκιμάσθηκες ὡς χρυσὸς μέσα στή φωτιά τῶν
πειρασμῶν, ἰκετεύεις ἀκατάπαυστα τὴν Ἁγία τριάδα,
γιά χάρη τῆς ὁποίας ἀγωνίσθηκες μέ θερμότητα πνευ-
ματική.

Καὶ νῦν...

Τὴν ταχεῖα σου σκέπη καὶ τὴ βοήθεια, καὶ τὸ ἔλεος
δεῖξε σ' ἐμένα τό δούλο σου· Καὶ καταπράυνε, Ἀγνή τὰ
κύματα τῶν ματαίων (τῶν ἀνώφελων) λογισμῶν, καὶ
ἀνάστησε, Θεοτόκε, τὴν πεσμένη μου ψυχὴ· Διότι γνω-
ρίζω, ναὶ γνωρίζω, Παρθένε, ὅτι κατορθώνεις, ὅσα καὶ
θέλεις.

Ἀναβαθμοί.

Τό Α'. ἀντίφωνο τοῦ Δ'. ἤχου. (Σελ. 8-9).

Προκείμενο.

Τὸ στόμα μου θά πει σοφὰ λόγια, καὶ ἡ καρδιά μου
μετὰ ἀπό μελέτη θά ἐκφράσει σύνεση.

Στίχ. Ἀκούστε τα αὐτὰ ὅλα τὰ ἔθνη.

Ἡ τάξη τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 33).

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ἰωάννην. (Γ'. 1-9).

Εἶπε ὁ Κύριος πρὸς τοὺς Ἰουδαίους πού ἦλθαν κοντά
του· Ἀλήθεια, ἀλήθεια σὰς λέγω, ὅτι αὐτός πού δέν

εισερχόμενος διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων ἀλλὰ ἀναβαίνων ἀλλαχόθεν ἐκεῖνος κλέπτῃς ἐστὶν καὶ ληστής· ὁ δὲ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας ποιμὴν ἐστὶν τῶν προβάτων. Τούτῳ ὁ θυρωρὸς ἀνοίγει, καὶ τὰ πρόβατα τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούει, καὶ τὰ ἴδια πρόβατα καλεῖ κατ' ὄνομα καὶ ἐξάγει αὐτά. Καὶ ὅταν τὰ ἴδια πάντα ἐκβάλῃ, ἔμπροσθεν αὐτῶν πορεύεται, καὶ τὰ πρόβατα αὐτῷ ἀκολουθεῖ, ὅτι οἶδασιν τὴν φωνὴν αὐτοῦ· ἀλλοτρίῳ δὲ οὐ μὴ ἀκολουθήσουσιν ἀλλὰ φεύξονται ἀπ' αὐτοῦ, ὅτι οὐκ οἶδασιν τῶν ἀλλοτρίων τὴν φωνήν. Ταύτην τὴν παροιμίαν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐκεῖνοι δὲ οὐκ ἔγνωσαν τίνα ἦν ἃ ἐλάλει αὐτοῖς. Εἶπεν οὖν πάλιν ὁ Ἰησοῦς, Ἄμην ἀμην λέγω ὑμῖν ὅτι ἐγὼ εἶμι ἡ θύρα τῶν προβάτων. Πάντες ὅσοι ἤλθον πρὸ ἐμοῦ κλέπται εἰσὶν καὶ λησταί· ἀλλ' οὐκ ἤκουσαν αὐτῶν τὰ πρόβατα. Ἐγὼ εἶμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ σωθήσεται καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται καὶ νομὴν εὐρήσει.

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35).

Δόξα ...

Σήμερον σκιρτῶσιν ἐν πνεύματι, Ἀρχιερέων δῆμοι, σὺν ἡμῖν τιμῶντές σου τὴν μνήμην Ἱεράρχα, Χρυσόστομε Ὅσιε, φωστήρ τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ νῦν ...

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

μπαίνει ἀπὸ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων, ἀλλὰ ἀνεβαίνει ἀπὸ κάπου ἄλλοῦ, ἐκεῖνος εἶναι κλέφτης καὶ ληστής· Καὶ αὐτὸς πού μπαίνει ἀπὸ τῆς θύρας, εἶναι βοσκὸς τῶν προβάτων. Σ' αὐτόν ὁ θυρωρὸς ἀνοίγει, καὶ τὰ πρόβατα ἀκούουν τῆς φωνῆς του, καὶ φωνάζει τὰ πρόβατά του μὲ τὸ ὄνομά τους, καὶ τὰ βγάζει· Καὶ ὅταν βγάλει τὰ πρόβατά του, προχωρεῖ μπροστά τους, καὶ τὰ πρόβατα τὸν ἀκολουθοῦν, διότι γνωρίζουν τὴν φωνή του· Ἐξέ-νον ὅμως δὲν θὰ ἀκολουθήσουν, ἀλλὰ θὰ φύγουν ἀπ' αὐτόν, διότι δὲν γνωρίζουν τὴν φωνὴν τῶν ξένων. Αὐτὴ τὴν παραβολὴν τοῦς εἶπε ὁ Ἰησοῦς· Ἐκεῖνοι ὅμως δὲν ἐνόησαν, τί ἦταν αὐτά πού τοῦς ἔλεγε. Τοῦς εἶπε λοιπὸν πάλιν ὁ Ἰησοῦς· Ἀλήθεια, ἀλήθεια σὰς λέγω, ὅτι ἐγὼ εἶμι ἡ θύρα τῶν προβάτων. Ὅλοι ὅσοι ἤλθον πρὶν ἀπὸ ἐμένα, εἶναι κλέφτες καὶ ληστές, ἀλλὰ δὲν τοῦς ἄκουσαν τὰ πρόβατα. Ἐγὼ εἶμι ἡ θύρα· Ἐάν κάποιος περάσει ἀπὸ μένα, θὰ σωθεῖ, καὶ θὰ μπεῖ καὶ θὰ βγεῖ καὶ θὰ βρεῖ βοσκή.

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35).

Δόξα ...

Σήμερα σκιρτοῦν πνευματικὰ τὰ πλήθη τῶν ἀρχιερέων τιμῶντας μαζί μας τὴν μνήμη σου, Ἱεράρχα Χρυσόστομε, Ὅσιε, φωστήρα τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ νῦν...

Μέ τις πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψε

<p>Πεντηκοστάριον. Εξεχύθη ἡ χάρις ἐν χεῖλεσί σου, Ὅσιε Πάτερ, καὶ γέγονας Ποιμὴν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διδάσκων τὰ λογικὰ πρόβατα, πιστεύειν εἰς Τριάδα ὁμοούσιον, ἐν μιᾷ Θεότητι. «Σῶσον ὁ Θεός...». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37). Κανόνες. Ὡδὴ Α'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 159). Τοῦ Ἁγίου. Τῆς μετανοίας γεγωνῶς θερμότατος, κήρυξ Χρυσόστομε, μετανοεῖν Πάτερ, τῷ Θεῷ με πρέσβευε, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου, καὶ τῶν πάλαι πταισμάτων, θεραπευθῆναι τὰ τραύματα, τῆ σῆ συμπαθείᾳ δυσώπησον. Ὅλην τὴν αἴγλην τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Πάτερ δεξάμενος, ὀλολαμπῆς ὤφθης, στύλος προηγούμενος, τῆς Ἐκκλησίας, Ὅσιε, φωτεινὴ τε νεφέλη, παμμακάρε ἐπισκιάζουσα, τὰ τῶν Ὁρθοδόξων συστήματα. Ὑπὸ Χριστοῦ προχειρισθεὶς Διδάσκαλος, θεῖα διδάγματα, χρυσοειδεῖ γλώσση, γνώμη τε θεόφρονι, πλουσίως σὺ ἐπήγασας τοῦ Θεοῦ ποταμὸς γάρ, ὑδάτων πλήρης τοῦ Πνεύματος, ὤφθης, Θεοφάντορ Χρυσόστομε. Θεοτοκίον. Πεποικιλμένη ποικιλία χάριτος, θεοχαρίτῳτε, τὸν τοῦ Πατρὸς Λόγον, σάρκα χρηματίσαντα, δι' εὐσπλαγχνίαν ἄφατον, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον,</p>		<p>τὰ πλήθη τῶν δικῶν μου ἐγκλημάτων. Πεντηκοστάριον. Εξεχύθηκε ἡ χάρις στὰ χεῖλη σου, ὅσιε Πάτερ, καὶ ἐγίνες Βοσκὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, διδάσκοντας τὰ λογικὰ πρόβατα, τοὺς πιστοὺς, νὰ πιστεύουν σέ ὁμοούσια Τριάδα, σέ μιὰ Θεότητα. «Σῶσον ὁ Θεός...». (Συλλειτουργικό. Σελ. 36-37). Κανόνες. Ὡδὴ Α'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 159). Τοῦ Ἁγίου. Ἄφοῦ ἐγίνες, Χρυσόστομε, θερμότατος κήρυκας τῆς μετανοίας, πρέσβευε στὸν Θεό, νὰ μετανοῶ μέ ὅλο τὴν καρδιά μου, καὶ ἰκέτευσε, νὰ θεραπευθοῦν μέ τὴ δική σου συμπάθεια τὰ τραύματα τῶν παλαιῶν μου σφαλ- μάτων. Ἄφοῦ δέχθηκες ὅλο τὴν αἴγλο, τὴ λάμψο, τοῦ ἁγίου Πνεύματος, Πάτερ, φάνθηκες ὡς ὀλόλαμπρος στύλος, πού προπορεύεται μπροστὰ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, Ὅσιε, καὶ ἐπίσος φωτεινὴ νεφέλο, Παμμακάριστε, πού ρίχνει τὴ σκιά τοῦ στα πλήθο τῶν ὀρθοδόξων. Ἄφοῦ τοποθετήθηκες ἀπὸ τό Χριστό ὡς Διδάσκαλος, πλούσια ἐσύ πήγασες θεϊκά διδάγματα μέ χρυσή γλώσσα καὶ μέ γνώμο θεάρεστο. Διότι ἀποδείχθηκες, Χρυσόστομε μυσταγωγέ τοῦ Θεοῦ, ποταμὸς γεμάτος ἀπὸ τὰ νερά τοῦ Πνεύματος. Θεοτοκίον. Ποικιλμένο μέ τὴν ποικιλία τῆς χάριτος, Χαριτωμένο ἀπὸ τὸν Θεό, ἐπάνω ἀπὸ τὸν νοῦ καὶ τὴ λογική,</p>
--	--	--

εὐλογημένη, γεγέννηκας, μείνασα Παρθένος ἀμόλυντος.

Ὡδή Γ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 161-162).

Τοῦ Ἁγίου.

Νοῦν σὺ Χριστοῦ πεπλουτηκῶς, σῆ καθαρᾶ πολιτεία, τῆς ἀνθρώπων σωτηρίας ἐγένου, συνεργὸς ὑφηγητῆς, δημηγόρος Χρυσόστομε, διδασκαλίας βρύων, σωτηριῶδεις θεόπνευστε.

Ἐκ τῶν ἀσύλων θησαυρῶν, τοῦ Πνεύματος σὺ πλουτήσας, ἐκ πηγῶν τοῦ σωτηρίου ἀντλήσας, τὴν ἀέναον πηγὴν, τῶν διδαγμάτων ἠρδευσας, τῆς Ἐκκλησίας ἅπαν, Ὅσιε Πάτερ τὸ πρόσωπον.

Ἦλομανούσας τῶν ψυχῶν, Χρυσόστομε τὰς ἀρούρας, τῆ πανσόφῳ γεωργία τῶν λόγων, ἐξεκάθηρας σαφῶς, καὶ καρποφόρους ἔδειξας, τοῖς οὐρανίοις ὄμβροισι, ταύτας ἐπάρδων Θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Μῶμος ἐν σοὶ καὶ μολυσμὸς, οὐκ ἔστιν ὅλως Παρθένε, ἐνδιαίτημα δὲ μᾶλλον ἐφάνης, οὐρανίων ἀρετῶν· ἐν σοὶ γὰρ κατεσκήνωσε, τῶν ἀρετῶν ἡ πᾶσα, ἀγιωσύνη Πανάμωμε.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38).

Καθίσματα.

Τῆς ἀρρήτου σοφίας θεοπτικῶς, ἐξαντλήσας τὸν πλοῦτον τὸν γνωστικόν, πᾶσιν ἐθησαύρισας, ὀρθοδοξίας τὰνάματα, τῶν μὲν πιστῶν καρδίας, ἐνθέως εὐφραίνοντα, τῶν δὲ ἀπίστων ἀξίως,

εὐλογημένη, γέννησες τὸν Λόγο τοῦ Πατρὸς πού ἐγινε ἄνθρωπος ἀπὸ ἀνείπωτη εὐσπλαχνία, μένοντας ὅμως Παρθένος ἀμόλυντη.

Ὡδή Γ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 161-162).

Τοῦ Ἁγίου.

Ἔχοντας γίνε ἐσὺ πλούσιος σὲ πνεῦμα Χριστοῦ, μέ τὴν καθαρὴ σου ζωὴ, ἐγίνες συνεργός, καθογῶτης καὶ δομιουργός, Χρυσόστομε, τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, ἀναβλύζοντας διδασκαλίες σωτηριῶδεις, Θεόπνευστε.

Ἄφοῦ πλούτῳ ἐσὺ ἀπὸ τῶν ἀθικτῶν θησαυρῶν τοῦ Πνεύματος, ἀφοῦ ἀντλῶσες ἀπὸ τῆς σωτηρίας τὴν ἀνεξάντλοτῳ πογὴ τῶν διδαγμάτων, πότισες, Ὅσιε Πάτερ, ὅλο τὸ πρόσωπο τῆς Ἐκκλησίας.

Τοὺς ἀγρούς τῶν ψυχῶν, πού εἶχαν ὀργιῶδῳ ἄγρια βλάστῳ, Χρυσόστομε, μέ τὴν πάνσοφῳ καλλιέργεια τῶν λόγων σου τοὺς καθάρισες πραγματικά, καὶ τοὺς ἀνέδειξες καρποφόρους ποτίζοντάς τους μέ τῆς οὐρανίως βροχῆς, Θεόλῳπτε (Κυριευμένε ἀπὸ τὸν Θεό).

Θεοτοκίον.

Σ' ἐσένα δὲν ὑπάρχει ψεγάδι, κῳλίδα, καὶ μολυσμὸς ὅλως διόλου, Παρθένε· Φάνῳκες μᾶλλον κατοικία τῶν οὐρανίων ἀρετῶν· Διότι σ' ἐσένα κατασκήνωσε ὅλῳ ἡ ἀγιωσύνη τῶν ἀρετῶν, Πανάμωμῳ (Ἀμόλυντῳ).

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38).

Καθίσματα.

Ἄφοῦ ἀντλῶσες (ἀνέσυρες) τὸν γνωστικὸ πλοῦτο τῆς ἀνέκφραστῳ σοφίας, ὅπως ἀρμόζει στὸν Θεό, γὰ ὅλους θησαύρισες τὰνάματα (τά ρεύματα) τῆς

βυθίζοντα δόγματα· ὅθεν δι' ἀμφοτέρων, εὐσεβείας ἰδρωσιν, ἐδείχθης ἀήττητος, τῆς Τριάδος ὑπέρμαχος, Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε Χριστῶ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τὸν φλογμὸν τῆς γεέννης καὶ ἐμπρησμόν, τὸν κλαυθμὸν τὸν ἐν ταύτῃ καὶ ὀδυρμόν, τὸν ἐλεεινότατον, χωρισμὸν καὶ πικρότατον, τοῦ τῶν Ἁγίων κλήρου, καὶ τῆς ὀμηγύρεως, ἐνθυμουμένη φριξὸν, ψυχὴ μου καὶ στέναξον, καὶ τὰ γραμματεῖα, τῶν μυρίων χρεῶν σου, ἀπαλειψαὶ ἐπέιχθητι, κατανύξεως δάκρυσι, συνεργὸν ἀκαταίσχυντον, ἔχουσα τὴν μόνην Ἀγνήν, δι' ἧς πταισμάτων δίδεται ἢ ἄφεσις, τοῖς αὐτὴν Θεοτόκον, ὀρθοδόξως δοξάζουσι.

Ὡδὴ Δ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 163-164).

Τοῦ Ἁγίου.

Ἄλλον ἡμῖν, τῶν Ἀποστόλων ὁμότροπον, ὁ πρόνοια, πάντων προμηθεύμενος ὡς ἀγαθὸς δέδωκε Χριστός, σὲ τῆς οὐρανόμου μυσταγωγίας τὸν κήρυκα, καὶ θεῖον ὑποφήτην, μυστηρίων τῶν ἄνω, Ἰωάννη παμμακάκαρ Χρυσόστομε.

Τὸν χρυσαυγῆ, καὶ χρυσολόγον τιμήσωμεν, Ἰωάννην, πάντας τὸν χρυσώσαντα, χρυσοειδέσι μαρμαρυγαῖς, τῆς διδασκαλίας, καὶ κόσμον γλώσση φαιδρύναντα, χρυσοῦ λαμπροτέρα, καὶ

ὀρθοδοξίας, τὰ ὅποια τίς μὲν καρδιῆς τῶν πιστῶν τίς εὐφραίνουν θεάρεστα, τῶν δὲ ἀπίστων τὰ δόγματα τὰ καταβυθίζουσι· Γί' αὐτὸ καὶ μέ τὰ δύο, μέ τοὺς ἰδρωῶτες (τοὺς κόπους) τῆς εὐσεβείας ἀποδείχθηκες ἀνίκητος ὑπερασπιστὴς τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε στὸν Χριστὸ τὸν Θεό, νά δωρίσει συγχώρηση ἁμαρτιῶν, σ' ἐκείνους πού μέ πόθο γιορτάζουν τὴν ἀγία μνήμη σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

(Ἐχοντας, στή μνήμη), ψυχὴ μου, τὴ φλόγα καὶ τὴν καύση τῆς κολάσεως, τὸ κλάμα καὶ τὸ θρήνο πού ὑπάρχει σ' αὐτὴν, τὸν ἀξιολύπητο καὶ πικρότατο χωρισμὸ ἀπὸ τὴν παράταξη καὶ τὴ συντροφιά τῶν Ἁγίων, φριξὲ καὶ καὶ στέναξε· καὶ βιάσου, νά σβήσεις τὰ γραμμάτια τῶν μυρίων χρεῶν σου μέ τὰ δάκρυα τῆς κατανύξεως, ἔχοντας συνεργάτη πού δέν ντροπιάζεται, τὴν μόνη Ἀγνή, διὰ τῆς ὁποίας δόθηκε ἡ ἄφεση, σ' αὐτοὺς πού ὀρθόδοξα τὴν ὁμολογοῦν Θεοτόκο.

Ὡδὴ Δ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 163-164).

Τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Χριστός, ὡς ἀγαθός, πού φροντίζει γιὰ ὅλους μέ πρόνοια, ἔδωσε σ' ἐμᾶς ἄλλον ὅμοιο μέ τοὺς Ἀποστόλους ἐσένα, τὸν κήρυκα τῆς οὐρανόμου μυσταγωγίας καὶ θεϊκό Προφήτῃ τῶν οὐρανόμου μυστηρίων, Παμμακάριστε Ἰωάννη Χρυσόστομε.

Ἄς τιμήσουμε τὸν Ἰωάννη, τὸν λαμπρό ὅπως τὸ χρυσάφι καὶ χρυσολόγο, ὁ ὅποιος ἔκενε χρυσοῦς τοὺς πάντες μέ τίς χρυσόμορφες λάμπεις τῆς διδασκαλίας του,

φωτὸς πληρεστάτη, ἐκβρουύση τὴν χάριν τὴν ἔνθεον.

Ὅλος Θεοῦ, γέγονας κατοικητήριον, ὅλος ὄφθης, ὄργανον τοῦ Πνεύματος, ἀναφωνοῦν, πάσης ἀρετῆς, θεόπνευστον μέλος, καὶ σωτηρίας ὑπόθεσιν, καὶ κάλλος ὑποφαῖνον, οὐρανῶν βασιλείας, Ἰωάννη παμμακάκαρ Χρυσόστομε.

Σὺ τοῦ Θεοῦ, τὴν εὐσπλαχνίαν ἐκήρυξας, μετανοίας, τρόπους ἐκτιθέμενος· καὶ τῶν κακῶν τὴν ἀποφυγὴν, ἄριστα διδάσκων, παμμακάκαρ καὶ τελεώτατα· καὶ ἔργων τῶν ἀρίστων, παραινήσεις ὑφαίνων, πανσέβάσμιε Πάτερ Χρυσόστομε.

Θεοτοκίον.

Μετὰ Θεόν, σὲ προστασίαν κεκτήμεθα· σὺ γὰρ Μήτηρ, Θεοῦ ἐχρημάτισας, τοῦ Ποιητοῦ καὶ Δημιουργοῦ, τοῦ τὴν ἡμετέραν, μορφὴν λαβόντος Πανάμωμε, καὶ ταύτην σεσωκότος, ἐκ φθορᾶς καὶ θανάτου, καὶ τῆ δόξῃ τῆ θεία δοξάσαντος.

Ὡδή Ε'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 165-166).

Τοῦ Ἁγίου.

Ἐκκλησίας φωστήρα, πάντες σε γινώσκομεν φωτοειδέστατον, καὶ ψυχῶν σωτήρα, ἀναρπάζοντα ταύτας τοῦ φάρυγγος, τοῦ θανατηφόρου καὶ πρὸς ζωὴν καθοδηγοῦντα, τὴν αἰώνιον Πάτερ ἀοίδιμε.

Λύεις τὰς παρατάξεις, τῶν αἰρετιζόντων σὺ περιφραζάμενος, εὐσεβείας ὅπλοις, καὶ ἀνδρεία ψυχῆς ἱερώτατε, συγκροτεῖς δὲ χαίρων, περιφανῶς

καὶ χαροποίησε τὸν κόσμον μέ γλῶσσα λαμπρότερη ἀπὸ τὸ χρυσάφι, καὶ γεμάτη πληρέστατα ἀπὸ τὸ φῶς, ἢ ὅποια ἀναβλύζει τὴν χάριν τῆ γεμάτη ἀπὸ θεϊκῆ παρουσίας.

Ὀλόκληρος ἔγινες κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ· ὀλόκληρος φάνηκες ὄργανον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού ἀναφωνοῦσε τὴ θεόπνευστη μελωδία κάθε ἀρετῆς, καὶ τὸ θεμέλιο τῆς σωτηρίας, καὶ ὑποδείκνυε τὸ κάλλος τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν, Παμμακάκαριστε Ἰωάννη Χρυσόστομε.

Ἐσύ κήρυξες τὴν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ ὑποδεικνύοντας τρόπους μετανοίας· Καὶ διδάσκοντας ἄριστα καὶ τελειότατα τὴν ἀποφυγὴ τῶν κακῶν, Παμμακάκαριστε· καὶ ὑφαίνοντας (ἐπινοώντας) συμβουλές γιὰ τὰ ἄριστα ἔργα, Πανσεβάσμιε Πάτερ Χρυσόστομε.

Θεοτοκίον.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸν Θεὸ ἐσένα ἔχουμε προστασία, διότι ἐσύ ὑπῆρξες Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ποιητοῦ καὶ Δημιουργοῦ, ὁ ὁποῖος, Πάναγνη, ἔλαβε τὴ δική μας μορφὴ, καὶ τὴν ἔσωσε ἀπὸ τῆ φθορᾶ καὶ τὸν θάνατο, καὶ τὴ δόξασε μέ τῆ θεϊκῆ δόξα.

Ὡδή Ε'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 165-166).

Τοῦ Ἁγίου.

Φωστήρα τῆς Ἐκκλησίας, ὅμοιο μέ τὸ φῶς, σὲ ἀναγνωρίζουμε ὅλοι, καὶ σωτήρα τῶν ψυχῶν, πού τίς ἀρπάζεις ἀπὸ τὸν θανατηφόρο φάρυγγα τοῦ διαβόλου, καὶ τίς ὁδογεῖς πρὸς τὴν αἰώνια ζωὴ, Πάτερ ἔνδοξε.

Διαλύεις τίς παρατάξεις τῶν αἰρετικῶν, ἀφοῦ

τῶν Ὁρθοδόξων, τὰς χορείας συνδέσμων τοῦ Πνεύματος.

Πλήρεις ὡσπερ φιάλαι, ἀρωμάτων ἐνθέων αἰσιαγόνες σου, καὶ τὴν οἰκουμένην, νοηταῖς εὐωδίαις εὐφραίνουσι, τῇ τῶν νοημάτων, μυρεψικῇ μυσταγωγίᾳ, καὶ τῷ κάλλει τῶν λόγων σου Πάνσοφε.

Θεοτοκίον.

Ὡς Θεὸν συλλαβοῦσα, τὸν δημιουργόν τε καὶ κτίστην καὶ Κύριον, γενεαὶ σε πᾶσαι, τῶν ἀνθρώπων Ἄγνη μακαρίζουσι καὶ τῶν Ἀσωμάτων, αἱ νοεραὶ Ταξιαρχαί, ὡς Μητέρα Θεοῦ σε δοξάζουσιν.

Ὡδὴ ΣΤ· Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 167-168).

Τοῦ Ἁγίου.

Σοφία πνευματικῇ, τὸν κόσμον ὅλον ἐπλούτισας, τοῦ λόγου διανομεύς, γενόμενος πλούσιος· πλουσία γὰρ ἄνωθεν, ἱεράρχα χάρις, ἐξεχύθη σοῦ τοῖς χείλεσιν.

Εἰς πᾶσαν ὡς ἀστραπή, τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος σου, ἡ δύναμις δὲ τῶν σῶν ῥημάτων, Χρυσόστομε, ὡς σάλπιγξ πανεύσημος, οἰκουμένης πάντα, περιήχησε τὰ πέρατα.

Τὸν ἄνωθεν ὑφαντόν, χιτῶνα περιβαλλόμενος, Παμμάκαρ τῶν ἀρετῶν, καὶ λόγων λαμπρότητα, περιποιησάμενος, ἀληθείας ὠφθης, περιδέξιον ἐδραίωμα.

Θεοτοκίον.

Ὁ παντοκρατορικῇ, δυνάμει φέρων τὰ

ὀχυρώθηκες μέ τὰ ὄπλα τῆς εὐσεβείας, καὶ μέ τὴν ἀνδρεία τῆς ψυχῆς, Ἰερώτατε· Καὶ ὀργανώνεις χαίροντας τίς ομάδες τῶν Ὁρθοδόξων ὀλοφάνερα, μέ τό σύνδεσμο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τὰ χεῖλη σου ὅμοια μέ φιάλες εἶναι γεμάτα μέ θεϊκά ἀρώματα, καὶ εὐφραίνουν τὴν οἰκουμένη μέ πνευματικὲς εὐωδίες μέ τὴ μυσταγωγία τῶν νοημάτων, πού μοιάζει μέ κατασκευὴ μύρων, καὶ μέ τὴν ὠραιότητα τῶν λόγων σου, Πάνσοφε.

Θεοτοκίον.

Ἐπειδὴ συνέλαβες τὸν Δημιουργό καὶ Κτίστη καὶ Κύριο, Ἄγνη, ὅλες οἱ γενιές τῶν ἀνθρώπων σέ μακαρίζουν, καὶ τῶν Ἀγγέλων τὰ νοερά τάγματα σέ δοξάζουν ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Ὡδὴ ΣΤ· Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 167-168).

Τοῦ Ἁγίου.

Μέ πνευματικὴ σοφία πλούτισες ὅλο τὸν κόσμο, ἐπειδὴ ἔγινες πλούσιος διανομέας τοῦ θείου λόγου· Διότι ξεχύθηκε ἀπὸ ψηλά στὰ χεῖλη σου, Ἰεράρχα, πλουσία ἡ χάρις.

Σέ ὅλη τὴ γῆ ὡς ἀστραπή ἀπλώθηκε ὁ λόγος σου· Καὶ ἡ δύναμη τῶν λόγων σου ἀντήχησε ὡς σάλπιγγα ἐπισημότερη σέ ὅλα τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης.

Ντυμένος μέ τὸν χιτῶνα τῶν ἀρετῶν, Παμμακάριστε, πού ὑφαίνεται ἀπὸ πάνω (ἀπὸ τὸν Θεό), καὶ ἀφοῦ ἐπέτυχες τὴ λαμπρότητα τῶν λόγων, ἀποδείχθηκες εὐστροφο στήριγμα τῆς ἀλήθειας.

σύμπαντα, τὸ ἀσθενὲς τῆς σαρκός, ἐκ σοῦ περιβάλλεται, Παρθένε πανάμωμε, ἐπ' εὐεργεσία, τῶν ἀνθρώπων ὁ Φιλάνθρωπος.

Μικρά Συναπτή.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 38).

Κοντάκιον.

Ἐκ τῶν οὐρανῶν ἐδέξω τὴν θείαν χάριν, καὶ διὰ τῶν σῶν χειλέων, πάντας διδάσκεις, προσκυνεῖν ἐν Τριάδι τὸν ἕναν Θεόν, Ἰωάννη Χρυσόστομε, παμμακάριστε Ὅσιε, ἐπαξίως εὐφημοῦμέν σε· ὑπάρχεις γὰρ καθηγητής, ὡς τὰ θεῖα σαφῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τῷ τῶν ὄλων Ποιητῇ κλίνω τὸ γόνυ, τῷ προαιωνίῳ Λόγῳ χειῖρας ἐκτείνω, λόγου ζητῶν χάρισμα, ἵνα ὑμνήσω τὸν Ὅσιον, ὃν αὐτὸς ἐμεγάλυνε· φησὶ γὰρ τῷ Προφήτῃ, ὁ ζῶν εἰς τοὺς αἰῶνας, Δοξάζω τοὺς ἐν πίστει δοξάζοντάς με· Ὁ οὖν ἐν τοῖς πάλαι τὸν Σαμουὴλ ἀνυψώσας, ἐδόξασε νῦν τὸν Ἱεράρχην· τὸ τάλαντον γὰρ ὃ ἐπιστεύθη, καλῶς ἐμπορευσάμενος, τῷ Βασιλεῖ προσήγαγε· διὸ καὶ ὑπερύψωσεν αὐτὸν ὁ ὑπερούσιος. Τούτου χάριν αἰτῶ ὁ ἀνάξιος ἐγὼ λόγον δοθῆναι μοι, ἵνα ἰσχύσω εὐσεβῶς ἀνυμνήσαι αὐτόν. Τῶν περᾶτων γὰρ ὑπάρχει καθηγητής, ὡς τὰ θεῖα σαφῶν.

Συναξάριον.

Τῇ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, Ἀρχιεπισκόπου

Θεοτοκίον.

Αὐτὸς πού διοικεῖ τὰ σύμπαντα μέ πανίσχυρη δύναμη ὡς παντοκράτορας, ντύνεται ἀπὸ σένα τὴν ἀσθενῆ σάρκα, Πάναγνη Παρθένε, μέ σκοπό, νά εὐεργετήσῃ τοὺς ἀνθρώπους ὁ Φιλάνθρωπος.

Μικρὴ Συναπτή.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 38).

Κοντάκιο.

Ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς δέχθηκες τὴ θεῖα χάρη, καί μέ τὰ δικά σου χεῖλη διδάσκεις ὄλους, νά προσκυνοῦν Τριαδικά τόν ἕναν Θεό· Ἰωάννη Χρυσόστομε, Παμμακάριστε Ὅσιε (Ἄγιε), ἐπάξια σέ ἐγκωμιάζουμε· Διότι ὑπάρχεις καθηγητής, πού διευκρινίζεις τὰ θεϊκά πράγματα.

Οἶκος.

Κλίνω τὰ γόνατα στόν Ποιητῇ τῶν ὄλων, στόν προαιωνίον Λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀπλώνω τὰ χεῖρα ζητώντας χαρίσματα λόγων, γιά νά ὑμνήσω τόν Ἅγιο, τόν ὁποῖο αὐτὸς δόξασε· Διότι λέγει στόν Προφήτη, αὐτὸς πού ζεῖ αἰώνια· δοξάζω αὐτούς πού μέ δοξάζουν μέ πίστη. Αὐτός λοιπόν πού ὑψωσε τόν Δανιήλ μεταξύ τῶν παλαιῶν, δόξασε τώρα τόν Ἱεράρχην· Διότι ἀφοῦ διαχειρίσθηκε καλά τό τάλαντο πού τοῦ ἐμπιστεύθηκε, τό πρόσφερε στό Βασιλιά· Γί' αὐτό καί τόν ὑπερύψωσε, αὐτὸς πού εἶναι ἐπάνω ἀπὸ τὴ φύση. Γί' αὐτό ζητῶ ἐγὼ ὁ ἀνάξιος, νά μοῦ δοθεῖ τό χάρισμα τοῦ λόγου, γιά νά μπορέσω νά τόν ἀνυμνήσω μέ εὐσέβεια. Διότι εἶναι καθηγητής τῶν περᾶτων, πού διασαφηνίζει τὰ θεϊκά πράγματα.

Συναξάριο.

Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Χρυσοστόμου.

Στίχοι. Μύσας ὁ χρυσοῦς Ἰωάννης τὸ στόμα,
Ἀφῆκεν ἡμῖν ἄλλο τὰς βίβλους στόμα.

Ἀμφὶ τρίτην δεκάτην σίγησεν χρύσεια χεῖλη.
Ταῖς τοῦ Χρυσορρήμονος πρεσβείαις, Χριστέ ὁ
Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καταβασίαι. Τῶν Εἰσοδίων. (Σελ. 170-172).

Ὡδὴ Ζ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 172).

Τοῦ Ἁγίου.

Χρηστότητος ἄβυσσον, καὶ εὐσπλαχνίας
μεμνημένος Θεοῦ, ἐγγυόμενος ὠφθης, τὴν
σωτηρίαν μετανοοῦσι θερμοῶς, καὶ ὀλοψύχως
Κυρίῳ κραυγάζουσι· Εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Ῥυθμίζεις Χρυσόστομε, ταῖς διδαχαῖς σου
πᾶσαν διάνοιαν, καὶ ψυχῶν θεραπεύεις, τὰς
ἀρρωστίας ὡς συμπαθέστατος, καὶ εὐδρομοῦσι
συμψάλλεις γηθόμενος· Εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Ἵψώθης γενόμενος, ἐκλελεγμένος ὄσιος
ἄκακος, ἱερεὺς τοῦ Ἵψίστου, δικαιοσύνη
ἐνδεδυμένος λαμπρῶς, καὶ εὐφροσύνη κραυγάζων
Πανόλβιε· Εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες Ἀχραντε, τὸν ἐπὶ πάντων Θεὸν καὶ
Κύριον, εὐδοκήσαντα σῶσαι, τὸ τῶν ἀνθρώπων
γένος θανάτου φθορᾶς, ὃν ἐπαξίως ὑμνοῦντες
κραυγάζομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων

Κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην αὐτοῦ τοῦ μηνός εἶναι ἡ μνήμη
τοῦ εὐρισκομένου μεταξύ τῶν Ἁγίων Πατρὸς μας
Ἰωάννου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ
Χρυσοστόμου.

Στίχοι. Ἐκλείσει ὁ Χρυσὸς Ἰωάννης τὸ στόμα, καὶ μᾶς
ἄφησε ἄλλο στόμα, τὰ βιβλία (τὰ συγγράμματά του).

Κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην σῶπασαν τὰ χρυσὰ χεῖλη.

Μέ τις πρεσβεῖες τοῦ Χρυσοστόμου, Χριστέ Θεέ μας,
ἐλέησε καὶ σῶσε μας. Ἀμήν.

Καταβασίαι. Τῶν Εἰσοδίων. (Σελ. 170-172).

Ὡδὴ Ζ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 172-17172).

Τοῦ Ἁγίου.

Μυθόμενος στήν ἄβυσσο τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς
εὐσπλαχνίας φάνοκες νά ἐγγυᾶσαι τὴ σωτηρία, γι'
αὐτούς πού μετανοοῦν θερμά, καὶ ὀλοψυχα κραυγάζουν
στόν Κύριο· εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ τῶν πατέρων
μας.

Ῥυθμίζεις, Χρυσόστομε, μέ τις διδαχές σου κάθε διά-
νοια, καὶ ὡς συμπαθέστατος θεραπεύεις τίς ἀρρώστιες
τῶν ψυχῶν, καὶ ψάλλεις μαζί μέ αὐτούς πού
ἀκολουθοῦν τό ἴσιο δρόμο· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ
τῶν πατέρων μας.

Ἵψώθες καὶ ἔγινες διαλεχτός, ἅγιος, ἄκακος ἱερεὺς
τοῦ Ἵψίστου, ντυμένος λαμπρά μέ δικαιοσύνη καὶ
εὐφροσύνη κραυγάζοντας, Μακάριε· Εἶσαι ἄξιος δοξο-
λογίας, Θεέ τῶν πατέρων μας.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες, Ἀμόλυντο, τὸν Θεό καὶ Κύριο, πού εἶναι

ἡμῶν.

Ωδή Η'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 174).

Τοῦ Ἁγίου.

Οἱ νουνεχῶς τοῖς λόγοις σου, ὀμιλοῦντες
Χρυσόστομε, τῆς θεολογίας, τὸ σεπτὸν μούμεθα,
καὶ πᾶσαν καρπούμεθα, τῶν ἀγαθῶν τὴν ὄνησιν,
καὶ τὴν τῆς κακίας, ἀποφεύγομεν βλάβην· κοινὸν
γὰρ πρυτανεῖον, σωτηρίας ἐγένου, βοῶν·
Ἵπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἵπερ ἡμῶν δυσώπησον, τὸν Δεσπότην
Χρυσόστομε, τῆ συμπαθεστάτη, παρρησία
χρῶμενος, καὶ τῆ ἐλεήμονι, καὶ φιλανθρώπῳ
Πάτερ στοργῇ· σὲ γὰρ τῷ Σωτῆρι, προβαλλόμεθα
πίστει, μεσίτην καὶ προστάτην, καὶ θερμότατον
πρέσβυν, θεόφρον Ἱεράρχα, Παμμάκαρ Ἰωάννη.

Νεανικὴν τὴν ἔνστασιν, ἀταπείνωτον
φρόνημα, πρὸς τοὺς ἀδικοῦντας, βασιλεῖς
ἐνδέδειξαι, θερμῶς προϊστάμενος, ἀδικουμένων
Ὅσιε, καὶ τῶν ὀρφανῶν, καὶ τῶν χηρῶν καὶ
πενήτων, Πατὴρ γεγεννημένος, στοργικῇ διαθέσει,
βοῶν· Ἵπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σωματικαῖς μορφώσεσι, καὶ ποικίλοις
αἰνίγμασι, καὶ συμβολικαῖς καὶ τυπικαῖς ἐμφάσεσι,
τὴν σὴν προεμήνου, οἱ θεηγόροι γέννησιν, τὴν
ὑπερφυᾶ, καὶ θαυμαστήν σου Παρθένε· διὸ σε
γεγηθότες, εὐσεβῶς ἀνυμνοῦμεν, Χριστὸν
ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40).

ἐπάνω ἀπὸ ὅλους καὶ καταδέχθηκε, νὰ σώσει τὸ γένος
τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῆ φθορά τοῦ θανάτου· Τὸν ὁποῖο
ὑμνώντας τον ἐπάξια κραυγάζουμε· Εἶσαι ἄξιος δοξο-
λογίας, Θεέ τῶν πατέρων μας.

Ωδή Η'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 174).

Τοῦ Ἁγίου.

Ὅσοι συναναστρεφόμαστε συνετά μέ τὰ λόγια σου,
Χρυσόστομε, μούμεθα στή σεμνότητᾶ τῆς Θεολογίας,
καὶ παίρνομε τὴν ὠφέλεια τῶν ἀγαθῶν, καὶ
ἀποφεύγομε τὴ βλάβῃ τῆς κακίας· Διότι ἔγινες γιὰ
ὅλους δωρεάν τροφοδοσία τῆς σωτηρίας κραυγάζοντας·
Ἵπερυψώνετε τὸν Χριστὸ στοὺς αἰῶνες.

Ἰκέτευε γιὰ μᾶς τὸν Κύριο, Χρυσόστομε, χρῶσιμοποι-
ώντας τὴ συμπαθέστατή σου παρρησία (τὸ θάρρος σου)
καὶ τὴν εὐσπλαχνῃ καὶ φιλάνθρωπῃ στοργῇ σου, Πά-
τερ· Διότι ἐσένα προβάλλομε στὸν Σωτῆρα μέ πίστῃ ὡς
μεσίτῃ καὶ προστάτῃ καὶ θερμότατο πρεσβευτῇ,
Ἱεράρχα μέ νοῦν Θεοῦ Παμμακάριστε Ἰωάννη.

Νεανικὴ ἀντίστασῃ καὶ ἀταπείνωτο φρόνημα
ἔδειξες, Ὅσιε, πρὸς τοὺς βασιλεῖς πού ἀδικοῦσαν, προ-
στατεύοντας θερμᾶ τοὺς ἀδικουμένους καὶ τὰ ὀρφανὰ
καὶ τίς χῆρες καὶ τοὺς φτωχοὺς μέ στοργικῇ διάθεσῃ
κραυγάζοντας· Ἵπερυψώνετε τὸν Χριστὸ στοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίον.

Μέ σχήματα σωματικά καὶ μέ ποικίλα, διάφορα
αἰνίγματα, καὶ μέ συμβολικὲς καὶ τυπικὲς ἐκφράσεις,
οἱ θεολόγοι Προφῆτες προμήνου, Παρθένε, τὴ γέννησῃ
σου τὴν ὑπερφυσικὴ καὶ θαυμαστή. Γι' αὐτὸ χαροῦμε-

Ωδή Θ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 176-177).

Τοῦ Ἁγίου.

Τῆς ὄντως ἀπολαύων Πάτερ ζωῆς, ὑπὲρ ἧς ἠγωνίσω πρὸς δύναμιν, ἐπὶ τῆς γῆς, βίω διαπρέψας ἀγγελικῶ, καὶ τοῦ Χριστοῦ κτῶσάμενος, γλῶσσαν καὶ τὸ στόμα τὸ γαλῶνόν, σωθῆναι θεῶγόρε, δυσώπει τοὺς σὲ πίστει, διαφερόντως μακαρίζοντας.

Οἱ λόγοι σου Τρισμάκαρ λόγοι ζωῆς, τὴν ζωὴν προξενοῦντες τὴν ἄλκτον· σὲ γὰρ πωγὴν, βρῦουσαν ἀνέδειξεν ὁ Χριστός, καὶ ποταμὸν προχέοντα, θείων διδαγμάτων ἐπιρροάς, τρυφῆς ὄντως χειμάρρουν, ἀφέσεώς τε ῥεῖθρον, καὶ μετανοίας λαμπρὸν κήρυκα.

Μεσίτης ἀνεδείχθης Ἀρχιερεῦ, τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ὑπέρλαμπρος· σὺ γὰρ φωστήρ, ὥφθης εὐσεβείας θεοφεγγῆς, καὶ τῆς ἐνθέου γέγονας, ἐλεῶμοσύνης εἰσῶγότης· διὸ σε Χρυσολόγε, καρδίας διαθέσει, νῦν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Ἄγνη δεδοξασμένῃ Μήτηρ Θεοῦ, τοὺς ὕμνοῦντάς σε πόθῳ περίσωζε, τῶν πειρασμῶν, ὄχλον διαλύουσα συμπαθῶς· ὡς γὰρ Θεὸν γεννήσασα, πάντα ὅσα θέλεις ἐπιτελεῖν, ἀνύεις ἀκωλύτως, καὶ δύνασαι Παρθένε· διὸ σε πάντες μεγαλύνομεν.

Μικρά συναπτή.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).

νοι ἀνυμνοῦμε τὸν Χριστὸ ὑπερυψώνοντάς τον σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 39-40).

Ωδή Θ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 176-177).

Τοῦ Ἁγίου.

Ἀπολαμβάνοντας τὴν ἀληθινὴν ζωὴν, Πάτερ, γιὰ τὴν ὁποία ἀγωνίσθηκες κατὰ τὴ δύναμή σου διαπρέποντας ἐπάνω στή γῆ με ζωὴ ἀγγελικὴ, καὶ ἀφοῦ ἀπέκτησες τὴ γλῶσσα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ γαλήνιο στόμα του, ἰκέτευε, κήρυκα τοῦ Θεοῦ, νὰ σωθοῦν, αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι σὲ μακαρίζουν με πίστη ἰδιαίτερος.

Οἱ λόγοι σου, Τρισμακάριστε, εἶναι λόγοι ζωῆς, πού προξενοῦν τὴν αἰώνια ζωὴ· Διότι ὁ Χριστός σὲ ἀνέδειξε πηγὴν, πού ἀναβλύζει, καὶ ποταμὸ πού χύνει ρεύματα θεϊκῶν διδαγμάτων, ἀληθινὸ χεῖμαρρο τῆς ἀπολαύσεως, καὶ ρεῦμα συγχωρήσεως καὶ λαμπρὸ κήρυκα τῆς μετανοίας.

Ἀναδείχθηκες ὑπέρλαμπρος μεσίτης, Ἀρχιερέα, μεταξὺ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων· Διότι ἐσύ ἀναδείχθηκες φωστήρας τῆς εὐσεβείας φωτισμένος ἀπὸ τὸν Θεό· Καὶ ἔγινες εἰσηγητὴς τῆς θεϊκῆς ἐλεημοσύνης· Γι' αὐτό, Χρυσόστομε, σὲ μεγαλύνουμε ἐπάξια τώρα με τὴ διάθεση τῆς καρδιᾶς.

Θεοτοκίον.

Ἄγνη δοξασμένη Μητέρα τοῦ Θεοῦ, προστάτευε ἐκείνους πού σὲ ὕμνοῦν με πόθῳ, διαλύοντας με συμπάθεια τὸ πλῆθος τῶν πειρασμῶν· Διότι, ἐπειδὴ γεννήσες τὸν Θεό, ὅλα ὅσα θέλεις νὰ κάνεις, τὰ κατορθώνεις χωρὶς ἐμπόδια, καὶ μπορεῖς, Παρθένε· γι' αὐτό ὅλοι

<p>Ἐξαποστειλάρια.</p> <p>Τοῖς χρυσαυγέσι λόγοις σου, ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία, φαιδρύνεται, λαμπρύνεται, ὧ χρυσόστομε Πάτερ, ψυχαι δὲ κατευφραίνονται, τῶν πιστῶν γεραίρουσαι, τὴν παναγίαν σου μνήμην· σὺ γὰρ πᾶσιν ἐφάνης, σωτηρίας ὁδηγός, καὶ κήρυξ τῆς μετανοίας.</p> <p>Τὸν μεγαλοφωνότατον, τῆς μετανοίας κήρυκα, τὸν θησαυρὸν τῶν πενήτων, τὸ στόμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ χρύσειον καὶ εὐλαλον, τῶν Γραφῶν τὴν σαφήνειαν, Ἰωάννην τὸν πάνσοφον, ἀνευφημήσωμεν πάντες, ὡς ὑπ' αὐτοῦ στηριχθέντες.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Παρθένε παναμώμητε, Κυρία μου καὶ Δέσποινα, τὸν σὸν Υἱὸν ἐκδυσώπει, σὺν τῷ κλεινῷ Χρυσοστόμῳ, πειρατηρίων ῥύσασθαι, παντοίων τοὺς ὑμνοῦντάς σε, καὶ αἰωνίων ἀπαντας, ἀγαθῶν ἀξιῶσαι· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις.</p> <p>Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43).</p> <p>Τροπάρια.</p> <p>Χρυσοῦ τηλαυγέστερον, τὰ ἱερά σου διδάγματα, προχεόμενος πάνσοφε, πλουτίζεις χρυσόστομε, πενομένας φρένας, καὶ ἀποδιώκεις, τῶν παθημάτων τὴν ἀχλύν, φιλαργυρίας πικρὸν χειμῶνά τε· διὸ σε μακαρίζομεν, χρεωστικῶς καὶ τὴν κόνιν σου, τῶν λειψάνων σεβόμεθα, ὡς πηγὴν ἀγιασματος.</p>		<p>σέ μεγαλύνουμε.</p> <p>Μικρὴ συναπτὴ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).</p> <p>Ἐξαποστειλάρια.</p> <p>Μέ τοὺς λόγους σου πού λάμπουν ὡς χρυσός, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ παρουσιάζεται φαιδρὴ (χαρούμενη), καὶ λαμπρὴ, Πάτερ χρυσόστομε· Καὶ οἱ ψυχές τῶν πιστῶν εὐφραίνονται ὑπερβολικὰ ἐγκωμιάζοντας τὴν παναγία σου μνήμη· Διότι ἐσύ φάνηκες σέ ὅλους ὁδηγός τῆς σωτηρίας καὶ κήρυκας τῆς μετανοίας.</p> <p>Τὸν μεγαλοφωνότατο κήρυκα τῆς μετανοίας, τὸν θησαυρὸ τῶν φτωχῶν, τὸ στόμα τῆς Ἐκκλησίας τὸ χρυσό καὶ γλυκόλαλο, τὴ διασάφηση (τὴν ἐρμηνεία) τῶν Γραφῶν, τὸν Ἰωάννη τὸν πάνσοφο, ἅς τὸν ἀνυμνήσουμε ὅλοι, διότι στηριχθήκαμε ἀπ' αὐτόν.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Παρθένε Πάναγνη Κυρία μου καὶ Δέσποινα (Ἀρχόντισσα), ἰκέτευε τὸν Υἱό σου μαζί μέ τὸν ἔνδοξο χρυσόστομο, νά λυτρώσει ἀπό κάθε εἶδος πειρασμῶν αὐτούς πού σέ ὑμνοῦν, καὶ νά κάνει ὅλους ἀξιῶν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν· Διότι μπορεῖς, ὅσα θέλεις.</p> <p>Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43).</p> <p>Τροπάρια.</p> <p>Ξεχύνοντας, Πάνσοφε, τὰ ἱερά σου διδάγματα λαμπρότερα ἀπό χρυσό, πλουτίζεις, χρυσόστομε, τίς πεινασμένες καρδιές, καὶ ἀποδιώχνεις τὴν καταχνιά τῶν παθῶν καὶ τὸν πικρὸ χειμῶνα, τὴν τρικυμία τῆς φιλαρ-</p>
---	--	---

Ὁ στύλος ὁ πύρινος, ὁ ποταμὸς ὁ τοῖς νάμασι, τῶν δογμάτων κατάρρυτος, ὁ νοῦς ὁ οὐράνιος, τῆς θεολογίας, τὸ πάγχρυσον στόμα, ἀμαρτωλῶν ἐγγυητής, τῆς μετανοίας κήρυξ ὁ ἔνθεος, φωστήρ ὁ διαυγέστατος, ὁ ἐπουράνιος ἄνθρωπος, ὁ μακάριος σήμερον, ἀνυμνεῖσθω Χρυσόστομος.

Ἥλιος πολύφωτος, τὴν οἰκουμένην τοῖς λόγοις σου, καταυγάζων γεγένησαι, ἀστήρ φαινότατος, λαμπὰς φανοτάτη, πυρσὸς τοὺς θαλάσση, τῆ κοσμικῆ διαπαντός, χειμαζομένους ὁ προσκαλούμενος, πρὸς ὄρμον γαληνότατον, τῆς σωτηρίας ἐν χάριτι, Χρυσόλογε Χρυσόστομε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀδίκως τῆς ποιίμνης σου, ἀπελαθεῖς Πάτερ Ὅσιε, προσωμίλησας θλίψεσι, πικραῖς ἐξορίαῖς τε, ἐν αἷς ἠξιώθης, μακαρίου τέλους, οἷα γενναῖος Ἀθλητής, καταπαλαίσας τὸν πολυμήχανον, καὶ νίκης διαδήματι, σὲ ὁ Χριστὸς ἐστεφάνωσεν, Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα...

Χρυσέοις ἔπεσι, καὶ θεοφθόγοις διδάγμασι, κατακοσμήσας τὴν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, πλοῦτον πνευματικόν ἐθησαύρισας ἐν αὐτῇ, τὰ σὰ θεοπαράδοτα λόγια· διὸ στέφανον ἐξ ἀκηράτων ἀνθέων, πλεξαμένη τοῖς ἄσμασι, τῇ ἱερᾷ σου προσφέρει μνήμη, πάγχρυσε τῇ ψυχῇ σὺν τῇ γλώττῃ, Ἰωάννη Θεόσοφε· Ἄλλ' ὡς ἔχων παρρησίαν Ὅσιε, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

γυρίας· Γί' αὐτὸ σὲ μακαρίζουμε, ὅπως ἔχουμε χρέος, καὶ σεβόμαστε τὴ σκόνῃ τῶν λειψάνων σου ὡς πηγὴ ἁγιασμοῦ.

Ὁ Στύλος ὁ πύρινος, ὁ ποταμὸς ὁ πλημμυρισμένος ἀπὸ τὰ νάματα (τὰ ρεύματα) τῶν δογμάτων, ὁ οὐράνιος νοῦς τῆς Θεολογίας, τὸ ὀλόχρυσον στόμα, ὁ ἐγγυητής τῶν ἀμαρτωλῶν, ὁ θεϊκὸς κήρυκας τῆς μετανοίας, ὁ φωστήρας ὁ ὀλόφωτος, ὁ ἐπουράνιος ἄνθρωπος, ἃς ὑμνεῖται σήμερα ὁ Μακάριος Χρυσόστομος.

Ἀναδείχθηκες ἥλιος πολύφωτος, πού φωτίζεις τὴν οἰκουμένην μέ τοὺς λόγους σου, ἀστέρι λαμπρότατο, λαμπάδα φωτεινότατη, φάρος πού προσκαλεῖς στό Λιμάνι τὸ ἤρεμο τῆς σωτηρίας μέ χάρη, αὐτοὺς πού ταλαιπωροῦνται πάντοτε ἀπὸ τῆ θάλασσα τοῦ κόσμου, Χυσολόγε Χρυσόστομε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν μας.

Ἀφοῦ ἐκδιώχθηκες ἄδικα ἀπὸ τὴν ποιίμνη σου (τό κοπάδι σου), Πάτερ Ὅσιε, συνάντησες θλίψεις πικρὲς καὶ ἐξορίες· μέσα στίς ὁποῖες ἔγινες ἄξιος μακαρίου τέλους, ὡς γενναῖος ἀθλητής, κατανικώντας τὸν πολυμήχανο (τόν διάβολο)· Καὶ ὁ Χριστὸς σὲ στεφάνωσε μέ τό στέμμα τῆς νίκης, Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν μας.

Δόξα ...

Ἀφοῦ καταστόλισες τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μέ τὰ χρυσά σου λόγια, καὶ τὰ ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὸν Θεὸ διδάγματα, συγκέντρωσες μέσα σ' αὐτὴν ὡς πλοῦτο τὰ δικά σου λόγια, πού προσφέρθηκαν ἀπὸ τὸν Θεό· Γί' αὐτὸ καὶ αὐτῇ, ἀφοῦ ἔπλεξε στεφάνι ἀπὸ καθαρὰ ἄνθη

<p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον. Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως. Μεγάλη Δοξολογία. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 51-52-53). Ἀντίφωνα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 53-54,-56). Ἀπολυτίκια. Ἡ τοῦ στόματός σου καθάπερ πυρσὸς ἐκλάμψασα χάρις, τὴν οἰκουμένην ἐφώτισεν, ἀφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυροὺς ἐναπέθετο, τὸ ὕψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύνης ὑπέδειξεν· Ἀλλὰ σοῖς λόγοις παιδεύων, Πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τῷ Λόγῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ. Κοντάκιο. Ὁ καθαρῶτατος ναὸς τοῦ Σωτῆρος, ἡ πολυτίμητος παστὰς καὶ Παρθένος, τὸ ἱερὸν θησαυρίσμα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, σήμερον εἰσάγεται, ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, τὴν χάριν συνεισάγουσα, τὴν ἐν Πνεύματι θείῳ· ἦν ἀνυμνοῦσιν Ἄγγελοι Θεοῦ· αὕτη ὑπάρχει σκηνὴ ἐπουράνιος. Ἀναγνώσματα.</p>		<p>μέ τούς ὕμνους, τό προσφέρει στήν ἱερή σου μνήμη, ὀλόχρυσε στήν ψυχή μαζί μέ τή γλῶσσα, Ἰωάννη προικισμένε μέ θεϊκή σοφία. Ἀλλά ἐπειδὴ ἔχεις παρηρησία (θάρρος), Ἄγιε, πρέσβευε γιά τίς ψυχές μας. Καὶ νῦν... Θεοτοκίο. Κυρία, δέξου τίς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσέ μας ἀπὸ κάθε ἀνάγκη καὶ θλίψη. Μεγάλη Δοξολογία. (Συλλειτουργικό. Σελ. 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικό. Σελ. 51-52-53). Ἀντίφωνα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 53-54,-56). Ἀπολυτίκια. Ἡ χάρη τοῦ στόματός σου, πού ἔλαμψε ὡς πυρσός, φώτισε τὴν οἰκουμένη· διότι ἀπόθεσε στὸν κόσμο θησαυροὺς ἀφιλαργυρίας· Ὑπέδειξε σ' ἐμᾶς τό ὕψος τῆς ταπεινοφροσύνης. Ἀλλὰ ἐκπαιδεύοντάς μας μέ τὰ δικά σου λόγια, Πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, Πρέσβευε στό Λόγο, τόν Χριστό τόν Θεό, νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας. Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ. Κοντάκιο. Ὁ καθαρῶτατος ναὸς τοῦ Σωτήρα, ἡ πολυτιμημένη παστάδα (νυφικός θάλαμος) καὶ Παρθένος, ὁ ἱερός θησαυρός τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ, σήμερα εἰσάγεται στὸν οἶκο τοῦ Κυρίου εἰσάγοντας μαζί της τὴ χάρη τοῦ θεϊκοῦ</p>
--	--	---

Απόστολος.

Πρός Ἑβραίους,. (Ζ' . 26-Η' . 2).

Ἀδελφοί, τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεὺς, ὅσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος, ὃς οὐκ ἔχει καθ' ἡμέραν ἀνάγκην, ὥσπερ οἱ ἀρχιερεῖς, πρότερον ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἁμαρτιῶν θυσίας ἀναφέρειν, ἔπειτα τῶν τοῦ λαοῦ· τοῦτο γὰρ ἐποίησεν ἐφάπαξ ἑαυτὸν ἀνενέγκας. Ὁ νόμος γὰρ ἀνθρώπους καθίστησιν ἀρχιερεῖς ἔχοντας ἀσθένειαν, ὁ λόγος δὲ τῆς ὀρκωμοσίας τῆς μετὰ τὸν νόμον υἱὸν εἰς τὸν αἰῶνα τετελειωμένον. Κεφάλαιον δὲ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις, τοιοῦτον ἔχομεν ἀρχιερέα, ὃς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς, τῶν Ἁγίων λειτουργὸς καὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, ἣν ἔπηξεν ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἄνθρωπος.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ἰωάννην. (Γ' . 9-16).

Εἶπεν ὁ Κύριος. Ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ σωθήσεται καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται καὶ νομὴν εὐρήσει. Ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται εἰ μὴ ἵνα κλέψῃ καὶ θύσῃ καὶ ἀπολέσῃ· ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσιν καὶ περισσὸν ἔχωσιν. Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός· ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων· ὁ μισθωτὸς δὲ καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν, οὗ οὐκ εἰσὶ τὰ πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον καὶ ἀφήσιν τὰ πρόβατα καὶ φεύγει καὶ ὁ λύκος ἀρπάζει αὐτὰ καὶ

(Ἁγίου) Πνεύματος· τὴν ὁποία ὑμνοῦν οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ· αὐτὴ εἶναι σκηνὴ (κατοικία) ἐπουράνια.

Ἀναγνώσματα.

Απόστολος.

Πρός Ἑβραίους,. (Ζ' . 26-Η' . 2).

Ἀδελφοί, τέτοιος Ἀρχιερέας ἦταν ἀπαραίτητος γιὰ μᾶς, ὁ ὁποῖος ἀναδείχθηκε ἅγιος, ἄκακος, ἀμόλυντος, χωρισμένος ἀπὸ τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ ὑψηλότερος ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἀνάγκη κάθε ἡμέρα, ὅπως οἱ ἀρχιερεῖς, νὰ προσφέρει θυσία πρῶτα γιὰ τίς δικές του ἁμαρτίες, ἔπειτα γιὰ τοῦ λαοῦ· Διότι αὐτὸ τό ἔκενε μιά γιὰ πάντα προσφέροντας θυσία τὸν ἑαυτό του. Διότι ὁ Νόμος τοποθετεῖ ἀρχιερεῖς ἀνθρώπους πού εἶναι ἀδύνατοι, ἢ ἔνορκε ὅμως ὑπόσχεση μετὰ τὸν νόμο τοποθετεῖ τὸν Υἱό, πού εἶναι τέλειος γιὰ πάντα. Τό σπουδαιότερο ἀπὸ ὅσα λέμε εἶναι ὅτι Ἔχουμε τέτοιον Ἀρχιερέα, ὁ ὁποῖος κάθεται στὰ δεξιά τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης τοῦ Θεοῦ στοὺς οὐρανοὺς, καὶ εἶναι λειτουργὸς τῶν Ἁγίων καὶ τῆς Σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, τὴν ὁποία κατασκεύασε ὁ Κύριος, καὶ ὄχι ἄνθρωπος.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ἰωάννην. (Γ' . 9-16).

Εἶπε ὁ Κύριος. Ἐγὼ εἰμαι ἡ θύρα· ἐάν κάποιος περάσει καὶ μπεῖ μέσα ἀπὸ μένα, θά σωθεῖ, καὶ θά μπεῖ στὴ μάνδρα τῶν προβάτων καὶ θά βγεῖ καὶ θά βρεῖ τροφή. Ὁ κλέφτης δὲν ἔρχεται παρὰ μόνο, γιὰ νὰ κλέψῃ καὶ νὰ σφάξῃ, καὶ νὰ καταστρέψῃ· Ἐγὼ ἦλθα, γιὰ νὰ ἔχουν ζωὴ τὰ πρόβατα καὶ ἀφθονία ζωῆς καὶ τροφῆς. Ἐγὼ εἰμαι ὁ καλὸς Ποιμένας. Ὁ καλὸς Ποιμένας προσφέρει

σκορπίζει τὰ πρόβατα. Ὁ δὲ μισθωτὸς φεύγει ὅτι μισθωτὸς ἐστὶ καὶ οὐ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων. Ἐγὼ εἶμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ γινώσκω τὰ ἐμὰ καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν, καθὼς γινώσκει με ὁ πατήρ καὶ γὼ γινώσκω τὸν πατέρα· καὶ τὴν ψυχὴν μου τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων. Καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης· κακεῖνά με δεῖ ἀγαγεῖν, καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσουσι, καὶ γενήσεται μία ποίμνη, εἷς ποιμὴν.

τῆ ζωῆ του γιὰ τὰ πρόβατα· Ὁ μισθωτὸς ὅμως, πού δέν εἶναι ποιμένας τους, γιὰ τὸν ὁποῖο τὰ πρόβατα δέν εἶναι δικά του, βλέπει τὸ Λύκο νὰ ἔρχεται, καὶ ἐγκατελείπει τὰ πρόβατα καὶ φεύγει, καὶ ὁ λύκος τὰ ἀρπάζει καὶ διασκορπίζει τὰ πρόβατα. Ὁ μισθωτὸς ὅμως φεύγει, γιατί εἶναι μισθωτὸς καὶ δέ νοιάζεται γιὰ τὰ πρόβατα. Ἐγὼ εἶμι ὁ καλὸς Ποιμένας, καὶ γνωρίζω τὰ δικά μου πρόβατα καὶ ἀναγνωρίζομαι ἀπὸ τὰ δικά μου. Καθὼς μὲ γνωρίζει ὁ Πατέρας, κι ἐγὼ γνωρίζω τὸν Πατέρα· Καὶ προσφέρω τὴ ζωὴ μου γιὰ τὰ πρόβατα. Ἐχω ὅμως καὶ ἄλλα πρόβατα, τὰ ὁποῖα δέν εἶναι ἀπ' αὐτὴ τὴ μάνδρα (τὸ Ἰσραήλ)· Κι ἐκεῖνα πρέπει νὰ τὰ συγκεντρώσω, καὶ θὰ ἀκούσουν τὴ φωνή μου καὶ θὰ γίνεῖ μία ποίμνη, ἡ Ἐκκλησία, ἓνας Ποιμένας, ὁ Χριστός.